

วันนี้คุณบอกรักคนข้างบ้านหรือยัง

อาหารมีเรื่องราว

เรื่องราวของคนสองคนอาจจะเริ่มต้นด้วยอาหารหนึ่งจาน ซึ่งหอมกรุ่นด้วยกลิ่นและรสชาติอันน่าประทับใจ หรือไม่ก็เลวร้ายยากจะกล้ำกลืนลงคอ อย่างเช่นพิชามลผู้อยากเริ่มต้นมิตรภาพกับเพื่อนบ้านหนุ่มรูปหล่อ เพราะถ้าไม่หล่อ เธอคงไม่ถือเอาอาหารมาต้อนรับหญิงสาวมั่นใจในยุทธวิธีพิชิตใจผ่านฝีมือปลายจวักนำอาหารจานเด็ด หรือก็คืออาหารจานเดียวที่เธอทำได้สำเร็จไปฝาก ผลก็คือสีหน้าประหลาดใจของคนรับ

“ผิดมามาหรรอครับ” ปฏิกริยาตอบรับของเขาช่างชวนกังขา จนเธอต้องก้มลงไปสำรวจจานอาหารในมือของตน

“มันมีตรงไหนไม่เหมือนหรรอคะ” มีเส้น มีหมู มีผัก มองอย่างไร ก็คือผัดบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปอุดมเครื่องที่เธอภาคภูมิใจในฝีมือ ดูแคร์รอดที่เธอบรรจงเปลี่ยนจากวงกลมธรรมดาเป็นดอกไม้ นั่นสิ แล้วยังหมักกับไข่ไก่ปริมาณมากที่เธอกระหน้าใส่โดยไม่แคร์สภาพเศรษฐกิจ

“อ้อ...เปล่าครับ คุณอร่อยดีนะคะครับ” ในที่สุดเขาก็เอื้อมมือมารับอย่างระมัดระวัง

เธอพยายามตีความว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษเลยไม่อยากให้มือของ

ทั้งสองตะโพนกันแบบในนิยายที่เธอชอบเขียน ทว่าสีหน้าของเขาบอกว่าไม่ใช่แค่เพียงการระวังตัวตามปกติเท่านั้น

ต่อให้อยู่ในโลกส่วนตัวเป็นประจำ แต่การกระทำของอจลบอกพิชามลว่าคำชมของเขาเป็นการโกหก ถึงอย่างนั้นเธอก็เลือกปล่อยผ่าน เพราะสาระสำคัญของอาหารอยู่ที่ฝีมือ ไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก เธอยังมั่นใจในตัวเองเช่นนั้น จนตอนที่แนะนำตัวเองแบบชัดๆ

“ปี่มีอาชีพเป็นนักเขียนค่ะ” ไม่ใช่ทุกคนที่พิชามลแนะนำตัวเองด้วยชื่อเล่นและอาชีพ เธอขอให้เขาถามถึงนามปากกา แต่เขาอาจจะเดาความต้องการของเธอผิดเลยแนะนำอาชีพของตนเองบ้าง

“ผมเป็นเซฟครับ”

พิชามลยังมีรอยยิ้มแข็งค้างอยู่บนใบหน้า แต่สิ่งที่สมองของเธอกำลังประมวลผลคือจะหาทางเอาอาหารจานนี้กลับบ้านยังไง ตอนนี้แครอทรูปดอกไม้มันไม่ค่อยจะสมเป็นดอกไม้สักเท่าไร ส่วนไข่ไก่ก็ใส่เยอะไปจนทำให้เส้นบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปแฉะ เธอกลัวไข่จะดิบเลยเร่งไฟจนบางส่วนไหม้ติดกระทะ เธอเลือกเอาส่วนที่ดีที่สุดมาแล้ว แต่มองจากมุมนี้มันยังมีชิ้นส่วนดำๆ ของสารก่อมะเร็งติดมาด้วย

ทางฝ่ายผู้รับเองก็ส่งยิ้มแข็งๆ ไม่ต่างจากผู้ให้ แตกต่างตรงสายตาที่เขามองจานผัดมาม่า มันเต็มไปด้วยความเวทนาที่มอบแก่วัตถุดิบทั้งหลายที่ถือกำเนิดขึ้นมาสังเวศฝีมือทำอาหารอันไม่เข้าชั้นอย่างไร้ค่า คาดว่าจุดจบของพวกมันคงมีถึงขยะสดเป็นสุสาน

“มีอะไรเหรออาร์ม” เสียงถามดังมาพร้อมการเปิดตัวคนแปลกหน้า ซึ่งจะไม่เป็นปัญหาต่อพิชามลเลยถ้าเธอคนนี้ไม่ได้มีหุ่นเพรียวลมเหมือนนางแบบ

โดยส่วนตัวพิชามลไม่ได้มีปัญหาอะไรกับอาชีพนางแบบ ยกเว้นว่ามันเป็นอาชีพในฝันที่ไม่มีวันเป็นจริงของเธอ หญิงสาวถูกจำกัดความสูงหนึ่งเมตรครึ่งเป๊ะๆ หรือก็คือแค่หนึ่งร้อยห้าสิบเซนติเมตร

ไม่เกินแม้แต่มิลลิเมตรเดียว มีเอวกลมจากการนิยมนบริโภคฟาสต์ฟู้ด
เสพติดปึงย่าง หน้าซำยังเสริมด้วยสะโพกขนาดใหญ่ ซึ่งเธอโทษว่าเป็น
ค่าตอบแทนของการนั่งทำงานหน้าจอคอมพิวเตอร์มาสิบปี ไม่ใช่เพราะ
ขนมหวานที่ทำจากไขมันทรานส์และน้ำตาล

ด้วยนิสัยชอบปลอมประโลมใจตัวเอง พิชามลจึงตัวดสายตามอง
ช่วงบนของหญิงสาวแปลกหน้าแวบหนึ่ง เรียกความภาคภูมิใจ
กลับมาให้ตัวเองบ้าง อย่างน้อยเธอก็หน้าอกใหญ่กว่าอีกฝ่ายที่อยู่
ระดับไม้กระดาน หนูนั่นเตี้ยก็มีข้อดีของมันเหมือนกัน

“เพื่อนบ้านของเรานะกัสจัง ชื่อคุณบี เขาเป็นนักเขียน”

“เก่งจังค่ะ กัสจังก็อยากจะเขียนเหมือนกัน ตอนนี่...” มีคำพูด
คำถามเกี่ยวกับงานเขียน แต่คนฟังหันพิศดูไปมองชายอีกคนที่ตามมา

“พี่ชายของกัสจังเองค่ะ ชื่อพี่แมน”

คนชื่อแมนไม่ได้ดูแมนสมชื่อ อย่างน้อยก็ไม่ใช่สเปกของพิชามล
เขาสูงขาว เอบางกว่าผู้หญิงทั่วไปเสียอีก แล้วที่เธอไม่อยากจะเปรียบ
เทียบให้เจ็บปวดใจก็คือบางกว่าต้นขาของเธอหรือเปล่า หน้าซำจาก
สภาพผิวน้ำบอกได้ว่าเขาดูแลมันดีกว่าเธอเยอะ เธอชอบผู้ชายหล่อ
ล้ำกำยำสูงใหญ่แบบชายหนุ่มเพื่อนบ้านที่แนะนำตัวสั้นๆ ว่าชื่ออาร์ม
และมีอาชีพน่าสนใจอย่างเซฟมากกว่า แต่ก่อนที่จะต้องทนสงสัย
ต่อคำถามที่ว่า กัสจังมีความสัมพันธ์อย่างไรกับอาร์ม เขาก็ขยี้ความ
ฝันของเธอให้ละเอียดเหมือนผัดมาในมือของเธอ

“กัสจังเป็นแฟนผมครับ เธอจะมาช่วยดูแลบ้านนี้ตอนผมไป
ทำงาน”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ” พิชามลเกร็งใบหน้าให้จิกยิ้ม ซึ่งเธอทำได้
ไม่ตึงเพราะมองออกว่าหนุ่มข้างบ้านกำลังตีใจที่ทำความเข้าใจจุดยืน
ในความสัมพันธ์ที่ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่าคำว่าเพื่อนบ้านได้สำเร็จ

“ฉันขอตัวกลับบ้านก่อนนะคะ”

พิชามลเปลี่ยนคำแทนตัวจากชื่อเล่นไปเป็นฉัน เพราะเพิ่งรู้ตัว
อย่างล่าช้าว่าการที่อยู่ๆ พาตัวมาใกล้ชิดกับผู้ชายข้างบ้านเป็นการ
กระทำที่ไม่เหมาะสม เหมือนกับการพยายามทำตัวสนิทสนมกับยอด
เขาเอเวอเรสต์ เป็นการหาเรื่องให้ตัวเองหนาวเหน็บและเจ็บตัว (ใจ)

เรื่องราวระหว่างคนข้างบ้านกับอาหารที่นำไปฝากด้วยความมี
น้ำใจจึงปิดฉากลงในแบบที่พิชามลไม่ได้คาดคิด ความพยายามอ่อย
ผู้ครั้งแรกในชีวิตของเธอจบลงแบบอเนจอนาถ หน้าซ้ำเมื่อเธอกลับ
จากบ้านข้างๆ มากินผัดมาใหม่ที่เหลือ มันก็ไม่อร่อยสักนิดเลย

1

อาชีพนักเขียน

อาชีพหาเงินง่าย หยิบได้จากอากาศ พิชามลคิดถึงประโยชน์
ที่เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งเคยบอกแถมแหวะตอนเธอจะลาออกจากอาชีพ
ไอที (IT) หรืออินฟอร์เมชันเทคโนโลยี (Information Technology) ของ
บริษัทเงินเดือนดี มาเป็นนักเขียนอิสระ

ตอนนั้นเธอปราศจากคำพูด ไม่อยากจะเสียเวลาอธิบายให้คน
ที่ไม่คิดจะเข้าใจความฝันของคนอื่นฟังว่ามีอะไรหลายอย่างมากกว่า
อากาศสำหรับกระบวนการกลั่นกรองมาเป็นไอเดียเขียนหนังสือ ส่วน
ตอนนี้เธอมองอากาศหมุกหมัวเพราะค่าฝุ่นละอองเกินมาตรฐานตรง
หน้า แล้วคิดว่าไม่ได้มีเพียง PM2.5 ที่ทำให้สมองของเธอปราศจาก
ไอเดีย

เป็นเวลาสามเดือนแล้วที่พิชามลไม่มีผลงานเขียนออกมาเป็นชิ้น
เป็นอัน ที่จริงมันก็ไม่ได้นานเท่าไร หากเธอไม่ได้มีใบแจ้งหนี้ต่างๆ ให้
ต้องจ่ายทุกเดือน ถ้าเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงติดอันดับขายดีทุกเล่ม
ยังอาศัยเงินจากงานชิ้นเก่าๆ มายังชีพได้บ้าง แต่เธอเป็นนักเขียนที่มี
ชื่อเสียงในระดับ B+ กับผลงาน B+ อันเป็นที่จดจำในวงแคบๆ ช่าง
ลุ้นเสี่ยงเหลือเกินกับคำว่าอดตาย

‘กลับไปทำงานประจำดีกว่ามั้งลูก’ คำถามจากแม่

‘อาชีพนักเขียนมันไม่มั่นคงไม่ใช่เหรอ’ คำถามจากพ่อ

‘ถ้ารู้สึกว่ามันเครียด ลองทำเป็นงานอดิเรกดีไหม’ คำถามจากพี่สาวฝาแฝดนุ่มนวลต่อหนูที่สุดแล้ว แต่ที่แย่มากเป็นคำพูดของคนที่เข้าใจเธอที่สุด

ความเชื่อมั่นของคนในครอบครัวช่างทำให้รู้สึกดีเสียทีอะไร พิชามลถอนหายใจเป็นรอบที่ล้านพลางมองหาไอเดียเขียนเรื่องใหม่จากอากาศตรงหน้าต่อ แทนที่จะกลับเข้าไปเล่นโซเชียลแล้วปรึกษาเพื่อนๆ นักเขียนที่ติดอันดับขายดี หรือเขียนงานปีละเล่มก็มีเงินไปเที่ยวต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นนักเขียนอายุน้อยไอเดียกระฉูดที่แค่ดูซีรีส์รักก็นำความฟินมาเขียนงานได้ไวราวกับเสก ส่วนเธอทั้งที่อายุน้อยไม่มาก แค่เฉียดจะเหยียบคานไปก้าวเดียวกลับนึกถึงความรักใส่ๆ ใดๆ ไม่ออก รู้สึกสมองตื้อตันไปหมด

แต่พอปิดอินเทอร์เน็ต เธอก็ไม่รู้จะทำอะไรดี เธอไม่ปลูกต้นไม้ไม่เลี้ยงสัตว์ เพราะแค่เลี้ยงตัวเองยังจะเอาตัวไม่รอด ทั้งที่ไม่ได้มีภาระต้องผ่อนจ่ายอะไรเหมือนหนุ่มสาวสมัยใหม่ บ้านหลังนี้ได้รับมาจากพ่อแม่ รถก็ไม่ได้ซื้อ เพราะไม่มีปัญญาขับ

ด้วยความว่างจนน่าเบื่อ พิชามลเลยแอบขะเง้อไปบ้านข้างๆ ต่อให้เซฟรูปหล่อไม่อยู่ อย่างน้อยก็มีสิ่งมีชีวิตอื่นให้เธอดูแลซึ่ง อย่างเช่นเจ้าหมาหน้าตาเซ่อซ่าชื่อเจ้าก๊วย ที่กั๊สจิ้งหรือกั๊สตาลเพิ่งรับมาเลี้ยง ด้วยเหตุผลที่ว่าสงสารที่มันโดนทิ้ง และเธอต้องอยู่บ้านตามลำพังเนื่องจากอาร์ม หรือจล แฟนหนุ่ม ต้องเดินทางไปทำงานบนเรือสำราญนานหลายเดือน แต่พิชามลที่เฝ้าสังเกตกั๊สตาลมานานด้วยความไร้ไอเดียเรื่องงานย่อมรู้ดีว่านางแบบสาวเอหาจะมาเลี้ยงเพียงเพื่อสร้างภาพ เพราะอีกฝ่ายอุ้มมาเฉพาะเวลามีกล้องถ่ายรูปอยู่ตรงหน้าถ่ายคลิปปอชองยูทิวบ์ ใช้หน้าตาหากินในฐานะเน็ตไอดอล ส่วนเธอซึ่งไม่อาจเอาหน้าตาระดับ B- ไปหากินได้ อาศัยแอบเล่นกับหมา

เป็นพั๊ๆ แก่แข็ง

ฉากเด็ด ของดี เป็นคำที่สมองเอื่อยเอื่อยของพิชามลผุดขึ้นมา ขณะมองข้ามรั้วไปบ้านข้างๆ และสิ่งที่เธอเห็นไม่ใช่เจ้าเงาะก๊วย

การเห็นหน้ากั๊งสดาลกับมงคล หรือแมน ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ ตรงไหน เพราะนับจากเป็นเพื่อนบ้านกับบอจลมาได้สองปี พิชามลเห็นหน้าสองพี่น้องมากกว่าหน้าเจ้าของบ้านข้างๆ เสียอีก บางครั้งยังถึงขั้นทักทายกันยามเดินไปทิ้งขยะลงถังเดียวกัน หรือตะโกนถามว่าไฟฟ้าดับหรือเปล่า แต่เท่าที่เธอเห็นในยามนี้คือไฟสวาท

ถ้าอยู่หน้าคอมพิวเตอร์หรือขอแค้มป์ปากกาในมือ สกิลการเขียนบรรยายท่าทางในฉากเลิฟซีนของพิชามลคงพุ่งสูงยามเห็นสองพี่น้องที่คงไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ ปลุกไฟให้กันด้วยริมฝีปากและเรื่อร่า คำว่าบดจูบเบาไปเลยสำหรับใช้บรรยายการกระทำของทั้งคู่ มือข้างหนึ่งของกั๊งสดาลขยุ้มลงไปบนเส้นผมของมงคล ขณะอีกมือจิกลงไปบนบ่า ส่วนมือทั้งสองข้างของมงคลก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน สองมือของเขาแทบจะฝังลงไปบนเนื้อสะโพกอนงาม ดันมันมาด้านหน้าขณะเดียวกับที่เขาแอนเอวออกไปเสียดสีอีกฝ่ายในจุดที่สนิทชิดเชื้อ

เมื่อไฟสวาทร้อนถึงจุดเดือด หรือไม่นอนุสติก็คงเตือนว่าตรงนี้ไม่ใช่บริเวณที่เหมาะสมจะสานต่อ กั๊งสดาลจึงผลักไหล่มงคลให้ออกห่างตามด้วยหันไปเปิดประตูเข้าบ้าน แล้วปิดม่านหนึ่สายตาสอดรู้สอดเห็นที่เธอไม่รู้ว่ามีตาคู่นึงกำลังแอบมองอยู่พร้อมจินตนาการบรรเจิด

อีกด้านของรั้ว ในมุมที่คนฝั่งนั้นไม่เห็น หญิงสาวคนหนึ่งเกาหัวแกรกๆ ใครควรญว่าควรบอกเพื่อนบ้านหลังข้างๆ ดีหรือไม่ ว่าพี่ชายน้องสาวไม่ยี่นจูบกันหน้าบ้านหรอก แล้วเธอก็เกาหัวอีกหลายแกรก ก่อนจะมองที่หัวไหล่ตัวเอง

ได้เวลาเปลี่ยนไปใช้แซมพูขจัดรังแคแล้วสินะ

ขจัดรังแค = กำจัดรังแค = สังหารรังแค จากขจัดไปเป็นสังหาร

เป็นการทำงานของสมองที่ยากจะอธิบายเป็นคำพูดว่าเอาทั้งหมดมาเชื่อมโยงกันได้อย่างไร โดยเฉพาะเมื่อพิชามลเชื่อมโยงต่อไปถึงการฆาตกรรม

สองพี่น้องไม่แท้ทำอะไรในบ้านที่ปิดประตู พิชามลไม่มีวันได้รู้ เพราะสมองของเธอกำลังเปิดเรื่องราวที่มีฉากพิชวาสฆาตกรรม

อาชีพนักเขียนหยิบเรื่องได้จากอากาศจริง ๆ แต่มันต้องรวมเข้ากับความรู้สึกสุดเหวี่ยง และสมองที่คิดแตกต่างจากคนทั่วไป

อาชีพนักเขียนเรือสำราญไม่ใช่อาชีพที่คนทั่วไปคิดถึง แต่ไม่ใช่อาชีพที่ยากเกินความสามารถของจลที่จะนำพาตัวเองไปสู่ความสำเร็จ แม้ว่ามันจะตรงข้ามกับชีวิตส่วนตัวของเขาก็ตาม

อีกไม่ถึงเดือนจะพ้นวัยยี่สิบเก้าปี เป็นครั้งแรกที่จลรู้สึกถึงคำว่ามรสุมชีวิต เขาเกิดมาในครอบครัวมีฐานะ พ่อแม่รักใคร่กันดี มีน้องชายน้องสาวซึ่งไม่เคยก่อความรำคาญ และเนื่องจากไม่มีพี่ชาย เขาเลยไม่เคยรู้สึกถึงการเปรียบเทียบกับ จาคความได้กิจการร้านอาหารริมทะเลของที่บ้านก็ไปได้สวย เขาก็ไม่มีอารมณ์ต่อต้านการรับสืบทอดกิจการครอบครัวเหมือนเด็กยุคใหม่ไร้ความคิดบางคน ดังนั้นจึงเข้าเรียนบริหารในมหาวิทยาลัยอันดับต้นๆ ในเมืองไทย โดยไม่มีความต้องการจะทำอาชีพอื่น เพียงแค่ลองไปทำงานบริหารในบริษัทชั้นนำเพื่อหาประสบการณ์เท่านั้น แต่แล้วก็มีทางแยกเข้ามาในชีวิต เมื่อเขาเกิดคำถามว่าแค่เรียนบริหาร ทำงานในตำแหน่งสูงมาหลายปี เพียงพอหรือไม่กับการรับผิดชอบร้านอาหาร

การที่นักศึกษาเกียรตินิยมอันดับสองจากมหาวิทยาลัยชื่อดังทำงานในบริษัทชั้นนำ ลาออกจากตำแหน่งที่ได้เงินเดือนดี เบนเข็มเข้าไปเรียนวิชาชีพเพื่อเอาประกาศนียบัตรสำหรับสมัครงานทำอาหารบนเรือ น่าจะก่อให้เกิดปัญหาขัดแย้งในครอบครัวเพราะความเป็นห่วง

ของพ่อแม่ แต่ไม่เลย

ครอบครัวของอจลเคารพในการตัดสินใจของลูกชาย หน้าที่ยังส่งกำลังใจเพื่อเขาจะได้ทำตามความฝันที่จะเป็นเชฟบนเรือสำราญได้ เดินทางไปตามคาบสมุทรต่างๆ และได้พบปะกับนักกินชาวต่างชาติ

อาชีพที่อจลเลือกก็ไม่ใช่ว่ามีปัญหาเช่นกัน ถึงเขาจะเริ่มหัดทำอาหารอย่างจริงจังตอนอายุยี่สิบห้าปี แต่เขามีประสบการณ์จากการช่วยงานที่บ้านยามคนงานขาดแคลนมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ หลังจากจบการศึกษาหลักสูตรระยะสั้น เขาเข้าไปเป็นผู้ช่วยในครัวบนเรือสำราญอยู่สามปี ก่อนจะขยับขึ้นมาเป็นหัวหน้าเชฟในปีนั้น และนั่นกลายเป็นปัญหาของชีวิตเขา หรือจะพูดให้ถูกก็คือปัญหาในชีวิตรักของเขา

‘ขอโทษนะอาร์ม เราเลิกกันเถอะ’

เลิกกัน คำสั้นๆ แต่ซ่อนความหมายของอีกหลายๆ คำ เอาไว้ยืดยาว เช่นเหตุผลในการบอกเลิกทางสายโทรศัพท์ ซึ่งกังสดาลไม่อยากรู้ แต่อจลอยากรู้ เพราะมันยุติความสัมพันธ์ของทั้งคู่ที่กินเวลามานานกว่าสี่ปีไป

ทั้งสองคนอาจจะคบกันในฐานะคนรักไม่นาน เพราะอจลกับกังสดาลเป็นเพียงเพื่อนกลุ่มเดียวกันมาก่อนที่จะตัดสินใจคบกันหลังจากเรียนจบหลายปี แล้วหลังจากนั้นเขาก็ต้องใช้ชีวิตส่วนใหญ่บนเรือมากกว่าเจอหน้าแฟน เพราะรอบการทำงานของพนักงานบนเรือสำราญอย่างที่เขากำลังทำอยู่คือ แปดเดือนทำงาน ก่อนจะได้พักสองเดือน

เมื่อได้มีเวลาใคร่ครวญ เขาก็พบว่า การครองรักโดยมีระยะห่างคงเป็นปัญหาระหว่างทั้งคู่ แม้ลึกๆ อจลจะรู้แก่ใจดีว่าสาเหตุสำคัญของการบอกเลิกไม่ใช่ ‘ไปกันไม่ได้’ อย่างที่กังสดาลอ้าง แต่เป็นเพราะ ‘มือที่สาม’ อย่างที่เธอพยายามปิดบังเขามาตลอด

โทรศัพท์มือถือที่พึ่งพาสัญญาณอินเทอร์เน็ตของเรือสำราญ

สำหรับใช้โปรแกรมสนทนาต่างๆ แจ้งเตือนการเรียกเข้าจากเพื่อนในกลุ่มมหาวิทยาลัยทำให้จอจลลวมดคิ้ว ไม่ใช่เพราะเขาไม่ชอบหน้าคนที่ติดต่อเข้ามา เพียงแต่เพื่อนๆ ที่พอจะเรียกได้ว่าสนิทสนมต่างรู้กันดีว่างานของเขาหนักและเหนื่อย มีเวลาส่วนตัวน้อย จึงไม่ค่อยอยากรบกวนโดยไม่จำเป็น

ที่สำคัญเพื่อนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มเดียวกับที่มีกั๊งสดาลเป็นสมาชิกในกลุ่ม เมื่อเพื่อนสองคนเลิกรากันแบบไม่ค่อยดีนัก แม้ส่วนใหญ่จะเข้าข้างคนที่ถูกทอดทิ้ง แต่ก็มีบางส่วนที่แสดงความเห็นใจคนผิดเพราะความสนิทสนมที่มีมากกว่า เกิดเป็นความกระอักกระอ่วนในหมู่เพื่อน ทำให้ไม่อยากจะติดต่อกับเขาเพื่อคุยเล่น

“เดี๋ยวฉันจะส่งลิงก์นิยายไปให้” ประโยคบอกเล่าแบบไม่มีหัวมีท้ายทำให้คิ้วคนฟังจลลวมดขึ้นไปอีก

“นิยายอะไร” อจลไม่ใช่รักอ่าน เขาชอบความบันเทิงในรูปแบบการท่องเที่ยวหรือดูหนังฟังเพลงมากกว่านอนอ่านหนังสือ นิยายส่วนใหญ่ที่เขาอ่านมักจะเป็นหนังสือชุดสืบสวนสอบสวน ซึ่งก็แทบจะไม่ได้เตะนานแล้วเพราะไม่สะดวกหอบหิ้ว และเขาไม่ได้นิยมอีบุ๊ก

“อ่านแล้วแกก็จะรู้” น้ำเสียงลำบากราวอย่างนั้นพูดเคยใช้เพียงครั้งเดียวตอนที่บอกข่าวร้ายว่าแฟนสาวของเพื่อนนอกใจไปคบู้ที่ล้าคัณมันฟังดูแยกว่าครั้งก่อนเป็นไหนๆ ชวนให้คนฟังสังหรณ์ร้าย

ในบ้านแห่งรัก ชื่อนิยายไม่ได้กระตุ้นความสนใจเท่าไรนักนามปากกา ‘พิมพันภา’ ก็ไม่ได้คุ้นตาจลลเลยสักนิด เขาจำไม่ได้ว่ามีเพื่อนหรือคนรู้จักใช้นามปากกานี้

อจลกวาดตามองข้อมูลในหน้าเว็บไซต์อ่านนิยายออนไลน์ พบว่าอีกไม่นานจะจัดจำหน่ายในรูปแบบอีบุ๊ก ซึ่งจะสะดวกแก่การอ่านของเขามากกว่าการเปิดอ่านทีละตอน ราคารวมก็ย่อมเยากว่าด้วยตามปกติเขาคงปิดมันแล้วรออ่านในภายหลังที่สะดวกกว่านี้ แต่

คำโปรยนิยายสะดุดใจเขาอย่างแรง

ไม่มีอะไรทำลายหัวใจอรุชได้ดีไปกว่าการกลับบ้านหลังจากทำงานเป็นเซฟบนเรือสำราญมาพบกับสิ่งที่เขาไม่มีวันคาดคิดว่าจะเจอ

บ้านซึ่งควรจะเปี่ยมไปด้วยความรักและการรอคอยของภรรยา กลับกลายเป็นบ้านที่เต็มไปด้วยการหักหลังอย่างไม่น่าให้อภัย

บ้านที่เขาสร้างขึ้นด้วยความรักกลับเป็นบ้านที่เธอมอบการทรยศ

เขาจะอย่างไร ในเมื่อความแค้นนี้ไม่อาจจะจบลงเพียงการเลิกรา

พระเอกชื่อ อรุช ซึ่งแปลว่า ผู้ไม่โกรธ มีอาชีพเป็นเซฟบนเรือสำราญ เขาใช้เวลาแค่สี่ขวบวินาทีก็เดาได้ว่าคนเขียนใช้ใครเป็นแรงบันดาลใจในการเขียนเรื่องนี้

อรุชมีความคล้ายชื่อของอจล ทั้งพยัญชนะและคำแปล ที่สำคัญอจลไม่ใช่ชื่อที่พบเห็นได้ทั่วไป พ่อของเขานำชื่อมาจากส่วนหนึ่งของนาม พระอจลนาถ เพื่อให้เขาเติบโตมาเป็นคนมุ่งมั่น ไม่หวั่นไหวกับความยากลำบากหรือสิ่งไม่ดี แต่ตอนนี้เขาหวังใจว่าจะเกิดแรงกระตุ้นที่ไม่ดีหลังจากได้อ่านนิยายเรื่องในบ้านแห่งรัก

ถึงจะคาดเดาได้จากน้ำเสียงลำบากใจของเพื่อนว่าเขาต้องโกรธมากหากอ่านงานชิ้นนี้ แต่อจลก็ยังเปิดอ่านทีละตอน เสียเงินซื้อเหรียญเพื่อเปิดอ่านในตอนที่ไม่ได้เปิดให้อ่านฟรี ซึ่งรวมๆ แล้วมีราคาแพงยิ่งกว่าซื้อหนังสือเล่มเสียอีก จึงเป็นหนึ่งในสาเหตุที่เขาใช้เวลาเกือบสองเดือนก่อนหมดเวลาทำงานในทะเลไปกับการวางแผนฆาตกรรมคนเขียน

อจลไม่รู้จักนักเขียนที่ใช้นามปากกาพิมพ์นิกามา ก่อน แต่เขาไม่คิดว่าเป็นการยากเท่าไรในการตามล่าฆ่าคนเขียน เพราะปมลึกกลับใน

เรื่องถูกคลี่คลายโดยหญิงสาวข้างบ้าน ซึ่งมีอาชีพเป็นนักเขียนชื่อดัง แล้วบังเอิญเหลือเกินที่เขาทั้งคู่จำผู้ที่ทำอาชีพนี้ผู้นั้นอยู่คนหนึ่งพอดี

การเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงไม่ใช่เรื่องดีสักเท่าไร โดยเฉพาะเมื่อมีชื่อเสียงในทางลบ และมีนิสัยชอบเปิดอ่านคอมเมนต์แย่ๆ ที่พาให้ใจตัวเองห่อเหี่ยว

ขยะในเว็บขายนิยาย

ควรมีช่องทางคืนเงินให้คนอ่าน

งานเขียนทำลายสังคม

อยากจะอาเจียนกับจินตนาการของคนเขียน

ยังจะกล้าเรียกของแบบนี้ว่านิยาย ไม่น่าด้านก็ไม่มีจิตสำนึก หรือไม่ก็ทั้งสองอย่าง

พิชามลเป็นคนหน้าด้านพอประมาณ และมีจิตสำนึกอยู่บ้างเล็กน้อย ตอนนี้นำใจดวงน้อยๆ ของเธอเลยห่อเหี่ยวเป็นอย่างมาก

เธอก็สงสัยเหมือนกันว่าอะไรดลใจให้เขียนนิยายเรื่องนี้ หญิงสาวได้แต่หวังให้คนลืมนั่นไปตามกาลเวลา ขณะเดียวกันความโลภก็อยากให้มันอยู่ติดอันดับขายดีไปนานๆ เพราะเธออาศัยแค่การดูยอดโหลดซื้อนิยายเรื่องในบ้านแห่งรักหล่อเลี้ยงจิตใจไม่ให้ทุกข์ระทมนัก

การที่นิยายถูกสับแหลกและคาหน้าจอก็ไม่ได้แปลว่าจะไม่มีคนซื้อ ตรงข้าม บางครั้งคนอ่านก็อยากจะรู้เหตุผลในการถูกวิจารณ์ในแง่ลบ และยังมีนักอ่านบางกลุ่มที่นิยมสายฮาร์ดคอร์และพร้อมจะจ่ายเงินเพื่อเสพผลงานที่มีนักวิจารณ์บอกว่าไม่ควรค่าแก่การเสียเวลาอ่าน

ผลจากกระแสที่แรงร้อนในอินเทอร์เน็ตส่งผลต่อยอดโหลดที่สูงจนคนเขียนยังไม่อยากจะเชื่อสายตา เงินที่เข้ามาทุกเดือนสูงกว่าห้าเท่าของเงินเดือนจากงานประจำในอดีตของพิชามล มันทำให้เธอเลิกหวังภาวะอดตายในอนาคตอันใกล้ เปลี่ยนเป็นกังวลว่าจะเขียนนาน

ขึ้นใหม่อย่างไร

ไม่ใช่ว่าเธอเขียนไม่ได้ ที่จริงหลังจากเรื่องในบ้านแห่งรัก พิชามลเกิดไฟลุกเขียนงานได้อย่างสนุกสนานจนจบอย่างรวดเร็วได้หนึ่งเรื่อง และต่อเรื่องที่สองได้ในทันที ผลงานเรื่องแรกนั้นได้บรรณาธิการซึ่งเคยร่วมงานกันมานำไปอ่าน และพร้อมจะตีพิมพ์ในเร็วๆ นี้พร้อมด้วยความคิดเห็นในทางบวก

แปลว่าอาชีพของพิชามลกำลังไปได้ดี ยกเว้นแต่เพิ่งรู้สึกว่าการผลงานชิ้นเอกที่ครั้งหนึ่งเธอเคยภาคภูมิใจเป็นผลงานที่ผิดพลาด และสมควรแก่การระอายใจ

มุมมองความคิดของเธอทำร้ายคนอื่น ตอนโดนวิจารณ์เธอก็ห่อเหี่ยวว่าทำไมใครๆ รังเกียจงานของเธอ มาตอนนี้พอใช้สติปัญญาคิดวิเคราะห์ เธอก็ยังห่อเหี่ยวยกกำลังสอง ตัวตัวเองในใจเป็นสิบๆ รอบ อาศัยเพียงแค่ความนิ่งสงบจากข้างบ้านปลอบใจตัวเองว่าจลไม่ได้ อ่านนิยายของเธอ ไม่อย่างนั้นเขาคงส่งคนมาฆ่าเธอแล้ว ในฐานะคนที่ทำลายชื่อเสียงของเขา หรือบางทีเขาอาจจะรู้ แต่ไม่ใส่ใจ

พิชามลหลอกตัวเองให้กลบความรู้สึกผิดไปซะ เพราะไม่เหมาะจะยกฐูปเทียนแพไปขอขมาจลแล้วให้เขาจับได้ว่าเธอทำอะไรลงไป ต่อให้รู้สึกผิดต่อเขาแค่ไหนก็ย้อนเวลาไปแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว แต่การรู้ว่าควรเดินหน้าไม่ช่วยเพิ่มศักยภาพในการเขียน มีแต่จะดิ่งลงจนงานค้างอยู่กลางเล่ม โดยเฉพาะเมื่อเธอหันไปปรึกษาของบรรณาธิการที่สนิทกัน แล้วเขาแนะนำอย่างอ้อมค้อมว่า

‘ในบ้านแห่งรักพี่ไม่ได้อ่าน แต่งานที่ผ่านมาก็ว่าดีทีเดียว’ พังแล้วเหมือนเป็นคำปลอบใจ พิชามลจึงต้องจูนอีกฝ่ายยอมขยายความมากขึ้น

‘พี่ว่าจากบรรยายเลิฟซีนของปีมันยังไม่ค่อยดีเท่าไรนะ ลองปรับดูใหม่’

จากนิสัยประนีประนอมและรักษาน้ำใจของบรรณาธิการคนนี้ พิชามลตีความได้ว่าเลิฟซีนของเธอไม่ได้เรื่อง ทั้งที่งานเขียนสองชิ้นหลังของเธอเน้นฉากบนเตียง

เสียงจากคนอ่านก็เช่นเดียวกับที่บรรณาธิการตั้ง
บรรยายได้น่าเกลียดยิ่งกว่าหนังสือโป๊

พิชามลอยากจะเถียงว่าไม่จริง ในฐานะผู้ครองความโสดอย่างเหนียวแน่น เธอคัดลอกฉากเลิฟซีนในหนังสือไปมาปรับปรุงคำบรรยายให้ดีขึ้น อย่างน้อยเธอก็ไม่ใช่คำแทนอวัยวะตรงๆ แต่เธอต้องยอมรับว่าการขโมยตัดต่อผลงานของนักเขียนจากเว็บไซต์ได้ดิน โดยตัดส่วนอนาจารอันเป็นจุดขายทิ้ง ส่งผลให้ท่วงท่าและลีลาของตัวละครของเธอไม่หลากหลายพอ รวมความก็คือการบรรยายฉากเลิฟซีนของเธอช่างแข็งทื่อและปราศจากความกระตุ้นเร้าอารมณ์

แต่เธอจะเอาอารมณ์มาจากไหน ในเมื่อไม่มีต้นแบบดีๆ เข้ามาในชีวิตเลย พิชามลจำไม่ได้ว่าครั้งสุดท้ายที่เห็นเพศชายแล้วใจเต้นนั้นเมื่อไร น่าจะเป็นตอนที่เห็นออกจุก่อนที่เขาจะเดินทางไปทำงานเมื่อแปดเดือนก่อน ผิวสีแทนของเขากับแววตาจริงจังชวนฝันคู่กันเป็นสิ่งที่น่าประทับใจจนเธอเอามาใช้เป็นอิมเมจพระเอกนิยายได้สองเรื่องติดต่อกัน เล่มที่กำลังเขียนอยู่นี้จึงต้องเปลี่ยนแนวให้เป็นชายสะอิดสะเอ้งแนวเมโทรเซ็กซ์ชวลแทนหนุ่มหล่อล้ำ ซึ่งไม่รู้ว่าจะด้วยเหตุนี้หรือเปล่าเธอถึงปิดต้นฉบับไม่ได้สักที

หญิงสาวสังหารเวลาให้เสียเปล่าด้วยการหยิบมือถือมาเล่นเกมปัญญาอ่อน เธอเล่นแต่ด่านเดิมซ้ำๆ เพราะด่านใหม่ไม่ได้ สักพักใหญ่ก็หันกลับไปท่องอินเทอร์เน็ตต่อ แล้วก็ไม่ได้ประโยชน์ใดๆ เลย เพราะหัวข้อใหญ่ที่เธอใส่ใจคือประเด็นดราม่าของนักเขียนด้วยกัน

เขาลอกพลอตกันจริงหรือ

อันนี้น่าสนใจจนเธอต้องร่วมวงวิจารณ์ไปค่อนข้างแว่ม เพื่อพลอต

เรื่องที่ไม่ได้ก่อประโยชน์ใดๆ ต่องานของเธอเลย

ปกโป๊เป็นบ้า

อย่างนี้แหละที่ขายดี

โดยส่วนตัวเธอชอบแนวเปลือยๆ กับท่วงท่าชวนคิด ทว่า
อนาจารย์นั้นก็เกินไปนิด หัวข้อนี้เลยทำให้เธอเสียเวลาเข้าไปวิพากษ์
วิจารณ์อีกหนึ่งชั่วโมง ทั้งที่ตัวเองไม่ได้มีผลงานทำมือจะไปจ้างนักวาด
ทำปกด้วยซ้ำ

เลื่อนทำมือเพราะเป็นมะเร็งแหละ

มะเร็งที่ไหนล่ะ แคชชีสต์ในมดลูก แต่จะว่าไปพวกเธอก็ไปตรวจ
บ้างนะ อายุสามสิบแล้ว ถ้ายังไม่มีสามีเสี่ยงจะเป็นมะเร็งปากมดลูก

จากประเด็นงานไปยังมะเร็งได้อย่างไร พิชามลไม่อาจทราบ แต่
การที่เดินขึ้นคานแล้วยังต้องมีความเสี่ยงจะป่วยหนักข้างเป็นภาวะ
สวรรค์ลำเอียงขั้นสุด มโนภาพตัวเองไปนอนงอขาอ้าขาบนเตียงตรวจ
ยักษาสองข้างพาดสูงให้หมอก้มลงมองส่วนละเอียดอ่อนที่ไม่เคยมี
ผู้ชายคนไหนเข้าใกล้แล้วพิชามลก็รู้สึกอยากจะกรี๊ด ที่สำคัญคนที่
แนะนำอายุน้อยกว่าเธอหนึ่งปี มีสามีสุดหล่อที่เรียนร่วมคณะเดียวกัน
ปัจจุบันมีลูกชายหญิงสองคน มันเลยเพิ่มระดับความเจ็บขึ้นไปอีกสอง
เลเวล จึงตัดสินใจออกจากวงสนทนาทางอินเทอร์เน็ตเงียบๆ แล้วไป
หาแรงบันดาลใจที่อื่น

คิดงานไม่ออกให้ออกไปนอกบ้านเป็นสิ่งที่นักเขียนหลายคนทำ
แล้วได้ผล แต่ที่พิชามลยอมลุกจากหน้าคอมพิวเตอร์เพราะเข็มนาฬิกา
ชี้ไปยังเวลาห้าโมงเย็น ใครบางคนหรือบางตัวผิดเวลาไม่ได้

“รู้แล้วน่าเจาก๊วย จะร้องไหยหวนทำไม” มือของพิชามลผสม
อาหารเปียกเข้ากับอาหารเม็ด ส่วนปากก็ดูเจ้าหมาสีด้าให้เลิกครวญ
ครางเหมือนโดนทารุณกรรม

หลังจากวางกะละมังอาหารให้สุนัขที่ย้ายจากข้างบ้านข้ามรั้ว

มาอยู่บ้านของเธอ พิชามลก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ระลึกได้ว่าเวอร์กรมที่แท้จริงในการเขียนนิยายเรื่องในบ้านแห่งรักอยู่ในรูปแบบหมานี่เอง เพราะเธอเป็นต้นเหตุให้มันไร้ที่อยู่จนต้องมาเบียดเบียนเธอ

‘เพื่อนที่ก๊สจ้งจะเอาเจ้าก๊วยไปให้เป็นเพื่อนของอาร์มด้วยคะ เขาโกรธก๊สจ้ง เจ้าก๊วยเลยไม่มีที่ไป ยังไงก็ฝากพี่ปีเลี้ยงมันเอาไว้ก่อนนะคะ’ เป็นคำขอร้องที่คล้ายกับคำกล่าวหา ขาดก็แต่ก๊สจ้งไม่ได้ชี้หน้าต่อว่าพิชามลเรื่องที่เอาความผิดของเธอไปแฉในอินเทอร์เน็ต

สุนัขประเภทเดียวกับที่พิชามลจะเลี้ยงก็คือสุนัขที่สร้างจากคอมพิวเตอร์กราฟิกในเกมมือถือ แต่เมื่อมองสุนัขพันธุ์ผสมขนาดกลางสีดำที่มีขนสีน้ำตาลประดับสีขาว ปลายหาง หน้าท้อง โคนหาง กับสองหย่อมเหนือดวงตาเหมือนคิ้ว รูปร่างคล้ายสุนัขพันธุ์ดุรอไวเลอร์ผสมลิง แต่นิสัยเหมือนพุดเดิ้ลที่สมองได้รับความกระทบกระเทือน ขาดคนคอยดูแลไม่ได้ หน้าซำยังไร้ที่ไป เธอเลยยอมเอามันมาอยู่ด้วยชั่วคราว

ทว่าหลังจากเจ้าก๊วยเข้ามาอยู่ได้ช้ายคระเบียงบ้านพิชามลได้แค่ไม่นาน มันก็รับรู้ถึงความใจอ่อนของเธอ แสดงนิสัยเสียออกมาด้วยความขี้แย เช่น กัดข้าวของกระจุก ที่สำคัญต้องกินอาหารตรงเวลาทุกมื้อ เธอเลยซาบซึ้งใจกับคำว่าเจ้ากรรมนายเวรในรูปของหมา

ให้ข้าวหมาเสร็จ พิชามลก็นึกได้ว่าเธอยังไม่ได้กินอะไรจริงจังมาตั้งแต่เมื่อวานเย็น หน้าซำยังเป็นขนมขบเคี้ยวพวกช็อกโกแลตแท่ง ตอนรู้สึกว่างสมองไม่แล่น แต่ห่อสุดท้ายหมดไปจากตู้เย็นแล้ว และการเดินออกไปยังร้านสะดวกซื้อหน้าปากซอยก็กินแรงเกินคนที่เกี่ยวจะทำได้

สองขาของพิชามลจะอ่อนแรงนิดๆ ตอนพาร่างกลับไปหน้าคอมพิวเตอร์ ลังเลว่าควรสั่งอาหารออนไลน์ก่อน หรือควรเคঁสมองในตอนท้องว่างดี บางทีการใกล้ตายเพราะขาดอาหารอาจจะช่วยปลุกไฉเดียว เธอไม่ต้องลงเลนาก็มีเสียงกตกริ่งดังขึ้นขัดจังหวะ และเพราะ

ความอ่อนเพลียเธอเลยไม่สังเกตเสียงเห่าต้อนรับใครบางคนอย่าง
ว่าเริงของเขาก๊วย ซึ่งไม่น่าจะเป็นคนส่งของ

ประตูรั้วทำจากเหล็กดัดแบบโปร่ง พิชามลจึงเห็นใบหน้าของ
อจลที่อยู่อีกฝั่งของประตู เขายังเป็นอย่างที่เขาจำได้ นิยามของคำว่า
หล่อล้ำ

เขายังคงสูงกำยำเหมือนเดิม แต่ผิวคล้ำแดดดูจะเข้มข้นทำให้
ยิ่งดูดีในชุดเสื้อโปโลสีขาวปกปลายโลโก้บริษัทเรือสำราญตรงกระเป๋
เสื้อเหนืออกซ้าย เธอวัดสายตามองเขาทั้งตัว เพราะเขาเป็นภาพที่
น่ามอง จากช่วงขายาวเหยียดในกางเกงสแล็กสีดำ สะโพกแน่นๆ ข้าง
ใต้ เอวเพรียวสอบนเน้นย้ำด้วยเข็มขัดหนัง ปากกว้าง ออกแน่นจนเสื้อตึง
และมันยิ่งตึงเมื่อเขากอดอกป้องกันสายตาลวนลามของเธอ

เพราะสมองเบลอพิชามลเลยทำไปตามความเคยชิน ยิ้มหวาน
หยิบกุญแจปลดล็อกประตูรั้ว เดินไปเปิดให้เพื่อนบ้านเข้ามา แล้วค่อย
สังเกตเห็นอย่างล่าช้าว่าอจลกำลังส่งยิ้มแฉ่งๆ พร้อมแววตาที่
โกรธคล้ายอยากจะทำใครให้เธอ หญิงสาวไม่ต้องเดานานก็พอจะรู้ว่า
คนไหนเข้าข่ายเหยื่อคดีฆาตกรรมมากที่สุดในเวลานี้ ก่อนที่เขาจะเอ่ย
ถามด้วยน้ำเสียงประชิดประชันเสียงอีก

“ถ้าจำไม่ผิด คุณเป็นนักเขียนใช่ไหมครับ”

2

อาชีพเซฟบนเรือสำราญ

ข้อดีของการเป็นเซฟบนเรือสำราญคือรายได้งาม ได้ท่องเที่ยวโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย แต่ข้อเสียก็คือต้องทำงานตามสัญญาให้ครบแปดเดือน ขึ้นฝั่งกลับบ้านไม่ได้ หรือในที่นี้คือไม่สามารถเดินทางมาข้างบ้านแล้วจัดการเพื่อนบ้านให้สาสมกับสิ่งที่เธอได้ทำกับชีวิตของเธอ ขณะจอดกำลังซ้อมเครื่องเพลง “เมย์พีมีซู” เรื่องของเขารู้ไปทั่ว เพราะมีนิตยสารออนไลน์ที่โดนสังคมประณามด้านศีลธรรมจนโด่งดังเกี่ยวกับ

‘ชายที่ออกไปทำงานเป็นพ่อครัวบนเรือสำราญปล่อยแฟนสาวเอาไว้กับหมาที่บ้าน แล้วโดนสวมเขา สุดท้ายชายหนุ่มก็ฆ่าภรรยาและตัวรัก ช่มชืดศพ’ (?)’

พลอตมันไม่แคร์รัก การบรรยายยังเข้าข่ายอนาจาร แต่อ่านแล้วเขาก็รู้สึกเศร้า เพราะยกเว้นเรื่องฆ่าช่มชืดแล้วมันตรงกับเขาทั้งชื่อและอาชีพ เขาไม่ต้องเสียเวลาใช้สมองมากนักก็พร้อมไปเคาะประตูรั้วบ้านข้างๆ ที่ในนิตยสารบอกว่าเป็นนักเขียนชื่อดัง (?) เพื่อถามหาความรับผิดชอบ

อาจใช้เวลาสองเดือนที่เหลือในสัญญาจ้างงานคิดกลับไปกลับมาว่าควรจะทำอย่างไรกับพิชามลดี ซึ่งความคิดของเขาส่วนใหญ่

ผิดกฎหมายอาญาขั้นรุนแรง

ดังนั้นทันทีที่ขาของอจลเหยียบแผ่นดินไทย เขาจึงเสียเวลาแค่วันกระเป๋าดูทางเข้าไปในบ้านของตน ก่อนจะเดินมาเรียกร้องหาความรับผิดชอบจากพิชามล นำเสียดาบที่กว่าจะเอ่ยปากได้ เขาต้องรับการทักทายจากเงาที่ร้ายแรงเสียจนเขาหวั่นใจไล่มันไปไกลๆ ไม่ได้ แม้เขาจะไม่โปรดปรานสัตว์หน้าคนที่ก่อดาลทิ้งเอาไว้ให้เขาเข้าใจ และเสียเวลาไปพักใหญ่กว่าจะมานั่งประจันหน้ากับเจ้าของบ้าน โดยไม่มีสิ่งมีชีวิตที่สามคอยขัดคอ

เธอยังนั่งส่งยิ้มร้ายแบบหลอกๆ ให้เขา ทำตัวเหมือนไม่รู้สักริดว่าอาจจะถูกฆาตกรรม ยกเว้นดวงตาที่คอยเหลือบมองไปรอบๆ กับการแอบผลักของที่น่าจะใช้ทุบหัวเธอได้ให้ย้ายไปอยู่ไกลๆ มือของเขาสองคนนั่งจ้องตากัน แล้วก็เปิดปากถากถางก่อน

“คุณไม่รู้สึกละเลยหรือกับการมีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น นิยายที่คุณเขียนบ่อนทำลายชีวิตของผมรู้ไหม” ในที่สุดอจลก็ทำให้พิชามลรู้สึกที่ว่าตัวเองก่อเรื่องอะไรเอาไว้ แล้วเปลี่ยนยิ้มต้อนรับของเธอเป็นยิ้มแหยๆ

“ฉันขอโทษ เอาใจใหม่ ฉันจะแบ่งค่าต้นฉบับพาคคุณไปเลี้ยงหมูกระทะหน้าปากซอย เบคอนย่างอร่อยนะ”

“...” ถ้าเบคอนย่างแก้ปัญหาได้ทุกอย่าง สงครามมันจะเกิดไหม ในฐานะเซฟมืออาชีพ อจลมองการแก้ปัญหาของพิชามลว่าทั้งซุ่ยทั้งไร้ระบบ ไม่ใช่ว่าเขาเกลียดเบคอนย่าง แต่เขาเริ่มอยากจะจับเธอไปอย่างนิดๆ แล้ว

มีคนเคยบอกว่าอจลใช้แค่สายตาก็สลายการวิวาทได้ คาดว่าคนที่พูดจะไม่เคยพบพิชามล เขาถลึงตาแทบหลุด เธอก็ยังไม่รู้สึกถึงอันตราย ชายหนุ่มเลยใช้เวลาในการจ้องหน้าสำรวจเพื่อนบ้านที่รู้จักกันมาหลายปี ทว่าไม่เคยได้นั่งคุยกันเป็นกิจจะลักษณะสักครั้ง หญิง

สาวตัวเล็กทรงป้อม ไม่เคยมีแรงดึงดูดใดๆ ต่อเขามาก่อน อย่างเดียวที่พอจะคิดว่าน่ามองบนใบหน้าของพิชามลก็คือฟันเขี้ยวหนึ่ง ลักยิ้มหนึ่ง ที่พอเธอยิ้มก็จะทำให้ดูอายุน้อยกว่าความเป็นจริงหลายปี แม้ว่าเธอจะอายุมากกว่าเขาครึ่งปีอย่างที่กำลังดาลเคยเล่าให้ฟัง แล้วเรียกเธอว่าพี่นับจากครั้งแรกที่เจอ

คิดถึงแฟนเก่าที่ทำให้เขาเสียใจแล้วอจลก็เพิ่มแรงพยายามส่งต่อไปทางสายตาให้พิชามลอีกระดับ แต่เธอก็คงเข้าใจไปว่าเขาสนใจนิยายที่บ้านทอนสุภาพจิตเขา

“ตกลงคุณอ่านนิยายของฉันทไช้ไหม มันเป็นยังไงบ้างคะ” สายตาของเธอคาดหวังคำชม ซึ่งเขาไม่มีให้

“ความสัมพันธ์ของผมเพิ่งจะพัง ผมเจ็บปวดจากการโดนทรยศ แต่ผมมีแค่นิยายของคุณเป็นเพื่อนตอนทำงานอยู่กลางทะเล มันทำให้ผมเข้าใจเรื่องการซุ่มเศร้าที่สุดตั้งแต่ผมเกิดมาเลย”

ลักษณะที่เธอปากอ้าตาค้างเพราะคำบรรยายของเขาทำให้อจลรู้สึกผิดนิดๆ ต่อให้นิยายของพิชามลถูกนักวิจารณ์สับแหลกว่าเป็นขยะวรรณกรรม เขาก็ไม่ควรจะเอามันมาโยนใส่หน้านักเขียนอย่างนี้ น่าเสียดายที่ความรู้สึกผิดของเขาอายุสั้นกว่าการกะพริบตา

“แสดงว่าฉันทเขียนเข้าถึงความรู้สึกของคนอ่านมากไช้ไหม ขนาดต้นแบบยังเศร้าเลย” คำถามของเธอช่างน่าอัศจรรย์จนเขาอยากจะทำ

“เข้าถึงตรงไหนเล่า! ผมจะเปรียบเทียบให้ฟังนะ มันก็เหมือนกับคนที่คุณทำสปาเก็ตตี้เส้นดัดด้วยการใส่สี แทนที่จะใช้หมึกดำจากปลาหมึก สีอาจจะเหมือน แต่มันก็เป็นแค่การปลอมเปลือกนอก เพราะคุณไม่อาจเอารสชาติกับรสสัมผัสของแท้ใส่เข้าไปได้ ในเมื่อเทียบจากประสาทสัมผัสทั้งห้าของมนุษย์แล้วคุณทำได้แค่ตาเห็น คุณเลยสอปลกเพราะขาดรส กลิ่น เสียง สัมผัส”

คราวนี้แทนที่จะจ้องหน้าอจล พิชามลหันหน้าไปทางอื่น เขาเกือบจะคิดว่าเธอรู้สึกผิดจนไม่อยากสบตาเขาตอนเธอหันจากซ้ายไปขวาเพื่อหาของบางอย่าง

“ขอฉันหาปากกาจกก่อนนะ ฉันว่าถ้าเอาคำพูดตะกี้ไปใส่ในยาขี้เรื่องใหม่ต้องดังระเบิดแน่”

“...” ระเบิดแน่ เขาในที่นี้จะระเบิดอารมณ์ อจลพูดได้สี่ภาษา ไทย อังกฤษ ฝรั่งเศส กับจีนอีกนิดหน่อย แต่เขาหมดคำพูดเพราะเธอ

ชายหนุ่มคิดว่าสมควรแก่การปิดประชุมว่าด้วยจิตสำนึกนักเขียนเสียที แต่การขยับลุกอย่างปุปบ๊ปของเขาทำให้เธอตะลึงตามลูกตาม

“ขอโทษนะคะ สมองของฉันเบลอไปหน่อย ที่จริงฉันอยากจะบอกว่าเสียใจ” เสียงของเธอจบลงพร้อมกับการย่อเข่าลงกระแทกพื้นด้วยความรุนแรงพอจะทำให้สะบ้าเข่าอักเสบ

“เฮ้ย! คุณไม่ต้องคุกเข่าขอโทษก็ได้”

เขาถลาไปจับข้อมือเธอให้ลุกขึ้นยืน แล้วจึงหวะต่อมาร่างอุ้มๆ ก็เซเข้ามาซบอกของเขาก่อนอจลจะทันได้สงสัยในเจตนาของพิชามลว่าจริงจังอวยเขาหรือไม่ เธอก็สรวลเสียงอ่อย

“เปล่าค่ะ ฉันแค่หิวมากไปเลยเข้าอ่อน”

มีหลายอย่างที่พิชามลควรทำนับจากเห็นหน้าอจล อย่างแรกคือยกมือไหว้ขอมาลาโทษแล้วอ้อนวอนให้เขาโปรดอภัยในความผิดของเธอ แต่พอสบตาที่เหมือนกำลังเลือกอุปกรณ์ฆ่าหั่นศพอยู่ในใจของเขา เธอก็โดนความหล่อแบบเหี้ยมๆ ทำให้ไขว้เขว พอเข้ามาในบ้าน แทนที่จะรีบทำสิ่งที่สมควรทำ เธอกลับมองซ้ายมองขวาหวังจะกำจัดอุปกรณ์การฆ่าก่อนจะได้เจรจาสันติ

สรุปก็คือพิชามลเป็นคนที่เรียงลำดับความสำคัญไม่เป็น

นอกจากนี้ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรก่อนหลัง เธอยังลืมว่าจะทำอะไรก่อนตอนที่กำลังเจรจาขอยอมความกับอจล หลังตาเธอก็ปรากฏเงาดำวูบวาบ เธอโพลัดคิดไปถึงวิญญาณอาฆาต อาการนี้เองออกในสมองซึ่งทั้งสองอย่างนำมาต่อยอดลงไปในงานเขียนได้ แต่แล้วท้องของเธอก็ส่งเสียงโครกครากประท้วงขัดแย้งความคิด เช้าของเธอย้อนเปลี่ยนลงหาพื้น เป็นการพิสูจน์ว่าเธอวินิจฉัยอาการป่วยของตนเองผิด และสิ่งที่เธอควรทำก็คือหาข้าวกินก่อนจะเป็นลมเพราะความหิว

“ตามปกติฉันดูแลตัวเองดีกว่านี้นะคะ แต่พอถึงงานมันจะเดดไลน์แล้ว ฉันเลยลืมไปว่าควรกินข้าว ก็แค่ลืมไปสามสี่มื้อเท่านั้น”

ถึงเช้าของพิชามลจะอ่อนแรง แต่ปากของเธอยังทำงานได้ดี ทว่าจากสายตาที่อจลตวัดมอง เธอคาดว่าเขาอยากให้เธอรับบทเจ้าของบ้านผู้เจียบจั้นมากกว่า แล้วปล่อยให้แขกสำรวจครัวว่ามีของอะไรที่จะนำมาแปรรูปเป็นอาหารได้บ้าง แต่แค่กวาดตามองเขาก็น่าจะสรุปได้ว่ามันเป็นครัวที่ขาดแคลนจนเข้าข่ายน่าสงสาร

“เราโทร. สั่งของเข้ามาใหม่คะ ฉันไม่ค่อยมีของสดติดตู้เย็น”

เธอโกหก ทั้งที่เขามองเห็นได้ด้วยตาตัวเอง เพราะของสดอย่างเดียวที่เธอมีคือไข่ไก่สำหรับใส่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ซึ่งของสดท้ายเธอกินไปเมื่อหลายวันก่อน นอกนั้นเป็นผักสดที่พิชามลเคยจินตนาการว่ามันน่าจะเอาไปทำเมนูหรูเลิศ ก่อนความขี้เกียจจะครอบงำจนปล่อยให้พวกมันสลายกลายเป็นปฏุยในตู้เย็น

“ทำไมหม้อข้าวมาอยู่ที่นี่” ของในมืออจลคือด้านในของหม้อหุงข้าวไฟฟ้าที่มีข้าวสุกบรรจุอยู่เกือบเต็ม ส่วนที่พร่องไปคือส่วนที่พิชามลนำไปกินกับปลากระป๋องซึ่งเป็นกระป๋องสุดท้ายเมื่อวาน

“ฉันหุงเมื่อวาน กลัวมันเสียเลยใส่ตู้เย็นเอาไว้”

หม้อขนาดสามลิตรเป็นมรดกของครอบครัว พิชามลรู้ว่าขนาดมันใหญ่เกินไปสำหรับคนที่อยู่ลำพัง แต่ขี้เกียจเกินกว่าจะไปเดินเลือก

ซื้อหม้อขนาดเล็ก เลยอาศัยหุงครั้งหนึ่งเสร็จแล้วก็แช่ตู้เย็นเอาไว้กิน
ทีหลังจนกว่าจะหมด ซึ่งส่วนใหญ่มักจะจบลงที่กลายเป็นอาหารให้
เจาก็วย

อจลไม่ถามว่าสมองเพี้ยนๆ ส่วนไหนของเธอคิดว่าควรหุงข้าว
ทีละเยอะๆ แล้วเอาไปแช่ตู้เย็น แต่ก้าวยาวๆ เธอมันกลับไปยังที่ที่มัน
ควรอยู่ ใช้ทัพพีชยุข้าวก้อนๆ ให้กระจาย เสียบปลั๊กไฟอุ่นข้าวเย็นให้
เปลี่ยนเป็นข้าวร้อน แล้วค่อยย้อนกลับไปยังตู้เย็น หยิบไขไก่ออกมา
ห้าฟอง

“กว่าจะส่งอาหารให้มาส่งก็เสียเวลาไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง ผม
ทำได้เร็วกว่านั้น ที่สำคัญผมก็หิวข้าวเหมือนกัน” อจลตอบคำถามก่อน
หน้านี้ พร้อมกับอธิบายเสียงเรียบที่แฝงความเย็นเยียบเอาไว้ ซึ่งเป็น
การบอกพิชามลว่าความอยากรจะฆ่าเธอยังไม่หมดไปจากใจเขา

“เอ่อ...ก่อนหน้านี้นี้คุณโมโหหิวหรือคะ”

ขนาดอยู่ห่างกันกว่าเมตร พิชามลยังเห็นหนังตาอจลกระตุก
ด้วยโทสะ เธอเลยคิดว่าบางคำถามอย่าได้อยากฟังคำตอบจะดีกว่า

เมื่อไม่มีโอกาสขยับปาก และอจลห้ามขาดไม่ให้พิชามลขยับตัว
มาช่วยเขาปรุงอาหาร เพราะเกรงว่าเธอจะหน้ามืดจากความหิวแล้ว
เอาหัวทิ่มลงเตา และทำให้เขาเสียเวลาทำกับข้าว เธอจึงเอาเวลามา
สังเกตความสามารถทางด้านการทำอาหารของเซฟมี้อาซีฟแทน

อจลวางหม้อแบบมีด้ามที่ใส่น้ำลงไปบนด้านซ้ายของเตา
ทำอาหารแบบสองหัว ส่วนเตาด้านขวาที่ติดกับเคาน์เตอร์เตรียม
อาหาร เขาวางกระทะก้นแบนลงไป ระหว่างรอกระทะร้อนเขาก็เอื้อม
มือไปเด็ดใบโหระพาในกระถางเล็กซึ่งวางอยู่ข้างอ่างล้างจานมา
ประมาณครึ่งกำมือ ทำให้พิชามลนึกได้ว่าเธอมีผักสดอยู่ในบ้านหนึ่ง
อย่าง แต่เธอไม่นึกภูมิใจในฝีมือทำสวนครัวเท่าไรนัก เพราะที่มันรอด
ชีวิตมาได้เพียงเพราะมันอยู่ข้างอ่างล้างจาน เธอเลยไม่ลืมนึกว่าควรรดน้ำ

รักษาชีวิตของมันเอาไว้ จวบจนวันนี้เจ้าใบเขียวๆ เพิ่งจะมีโอกาส
ตอบแทนบุญคุณของเธอ

การเคลื่อนไหวของอจลว่องไวมาก เขาล้างใบโหระพาแล้ววาง
พักให้สะเด็ดน้ำ หันไปเทน้ำมันพืชสองสามช้อนลงไปในกระทะ ตีไข่
สองฟองเสร็จ น้ำมันก็ร้อนได้ที่ให้เขาเทไข่ที่ปรุงรสเล็กน้อยพร้อมกับ
ใส่ใบโหระพาลงไปทอด ด้วยน้ำมันที่น้อยและการเทที่ไม่สูงทำให้ไข่
หนา ไม่ฟู ระหว่างรอให้ด้านหนึ่งเหลือง เขาก็เอื้อมไปหยิบกระทะปูกใส่
เครื่องปรุงเพื่อเอาผงปรุงรסק่อนมาบีบใส่หม้อที่น้ำเดือดแล้วครึ่งก่อน
ก่อนหรีฟอง พิชามลมองแล้วอดถามไม่ได้

“พวกเซฟนี่เขาใช้รสดีทำกับข้าวด้วยหรอคะ”

“คุณจะรอให้ผมเคี้ยวน้ำซूपกระดูกหมูสองชั่วโมงไหมล่ะ” เป็น
อีกครั้งที่เสียงเย็นๆ ของอจลทำให้พิชามลเลิกหุบปาก

ข้อเสียของคนมีอาชีพใช้จินตนาการคือหยุดความสนใจในสมอง
ไม่ได้ แล้วตอนนี้หญิงสาวก็เริ่มนึกภาพเขายกกระทะฟาดหัวเธอจน
สมองไหลได้อย่างชัดเจน ยิ่งดีที่เขาหันไปสนใจไข่เจียว ทำให้เธอ
ไม่ต้องกังวลว่าตัวเองจะตายในสภาพไหน หรือเขาจะเอามันสมองของ
เธอไปประกอบเมนูอะไรได้บ้าง

อจลพลิกไข่เจียวในกระทะด้วยความชำนาญ แล้วตัดเป็นชิ้นๆ
พิชามลเลยเลิกสงสัยว่าเขาจะทำอะไรเป็นมือเย็นให้เธอ แต่ก่อนที่เธอ
จะขยับไปคดข้าวรอกินกับแกงจืดไข่น้ำ เขาก็ขยับตัดหน้าไปคดข้าว
สวยใส่ลงในชามเปลพักไว้ แล้วตักไข่เจียวออกจากกระทะมาใส่หม้อ
หันมามองอีกเตาแล้วเติมน้ำมันพืชลงไปในกระทะสองช้อน ตอกไข่
สามฟองแบบที่ไข่แดงแตกกระจายเต็มกระทะ รอจนมันจับตัวเป็นก้อน
เล็กน้อยก็เทข้าวลงไปคลุกเคล้า ทำให้ไข่เคลือบบนผิวข้าวโดยไม่ทำให้
ข้าวแฉะ เปิดกระทะปูกเกลือป่นแล้วสาดลงไปสองช้อน ตามด้วยน้ำตาล
อีกหนึ่งช้อน เขาผัดข้าวเร็วมากจนเธอมองแทบไม่ทัน ปิดท้ายด้วย

เหาะชีอิ้วขาวสูตรผสมเห็ดหอมเพื่อชุกกลิ่นข้าวผัดไชร้อนๆ ให้หอมฟุ้ง
เซฟหนุ่มแบ่งข้าวผัดไช้ออกเป็นสองจาน เช่นเดียวกับที่แบ่ง
แกงจืดไข่น้ำเป็นสองถ้วย จัดเป็นชุดอาหารมาวางตรงหน้านักเขียน
สาวหนึ่งชุด แล้วหยิบช้อนกับส้อมมาสองคู่ ส่งให้เธอหนึ่งคู่ ก่อนจะไป
นั่งกินฝั่งตรงข้ามเงียบๆ และส่งเสียงอือเบาๆ อย่างไม่ใส่ใจนักตอน
พิชามลกล่าวขอบคุณ

กลิ่นอาหารช่างยั่วใจจนพิชามลแทบจะเอาน้ำจุ่มลงไป เธอตัด
ข้าวผัดสี่เหลี่ยมอมน้ำตาลเพราะชีอิ้วเข้าปาก รสชาติมันอร่อยเกินกว่า
จะเชื่อได้ว่าเขาใช้เวลาทำไม่ถึงสิบนาที และใช้วัตถุดิบเพียงหกชนิด
ซึ่งรวมน้ำมันพืชเข้าไปด้วย ข้าวไม่แฉะและไม่แข็งกระด้าง รสชาติของ
มันล้าลึกด้วยเกลือทะเลปน ตัดด้วยหวานนิดๆ จากน้ำตาลทราย ชีอิ้ว
ขาวเห็ดหอมที่ใส่ลงไปหลังสุดมีผลทางด้านกลิ่นมากกว่ารสชาติ หญิง
สาวมั่นใจว่าต่อให้เธอไม่ได้หิวจนหน้ามืดก็คงจะกินข้าวผัดจานนี้ออย่าง
เอร็ดอร่อยไม่ต่างกัน

หญิงสาวนึกสงสัยว่าเหตุใดเซฟหนุ่มถึงต้องทำแกงจืดไข่น้ำด้วย
หรือเป็นเพราะอาชีพ เขาเลยต้องจัดชุดอาหารให้สมบูรณ์ แต่เธอไม่มี
ปัญหาอะไรกับการดกมันใส่ปาก ความอุ่นร้อนเคลื่อนผ่านคอกระจาย
ลงสู่กระเพาะช่วยปลดปล่อยโลมความว่างเปล่าของท้องให้มีชีวิตชีวา
ยิ่งเมื่อเธอตักไข่ที่มีใบโหระพาเข้าปาก ท้องของเธอก็แทบจะเต้นระบำ
ด้วยความยินดี พิชามลไม่รู้ตัวว่าการยัมนจนตาหยีช่วยให้คิ้วที่แทบจะ
ขมวดเป็นปมแบบถาวรของจจลคลายตัวลง

“แกงจืดไข่น้ำใส่ใบโหระพานี้มันสุดยอดจริงๆ นะคะ เป็นตำรับ
ลับของคุณใช่ไหมคะ” อย่างน้อยนี่ก็เป็นการชวนคุยอย่างเข้าท่า
เพราะพิชามลเห็นจจลยกไห่ลก่อนจะตบพสนทนา

“ไม่เชิงเป็นตำรับลับอะไร เรียกว่าเป็นตำรายาดีกว่า คุณอด
อาหารชะจนหน้ามืด ควรมีของร้อนๆ เข้าไปอยู่ในท้อง และใบโหระพา

ก็ช่วยในการย่อยอาหาร เพราะกระเพาะของคุณต้องย่อยของหนัก ผมหมายถึงข้าวผัดมันหนักกว่าข้าวต้ม และแกงจืดไข่น้ำใสใบโหระพาจะช่วยให้คุณปวดท้องที่หลัง”

“คุณเรียกต้มจืดว่าแกงจืดเหมือนฉันเลย” เธอยิ้ม ขณะที่เขาทำสีหน้าพิศวงเพราะการกระโดดจากเรื่องอาหารไปยังเรื่องภาษาไทย วันละคำของเธอ ถึงอย่างนั้นเธอก็ต้องชมที่เขามีมารยาทมากพอจะต่อบทสนทนา

“ตอนผมยังเด็กเคยชินกับการที่คนแก่ๆ ที่บ้านเรียกต้มจืดว่าแกงจืด แล้วสีเทคนิคพื้นฐานทำอาหารไทยก็มาจากแกง ทอด ผัด ย่าง”

“สโลแกนที่ว่า ต้ม ผัด แกง ทอด หอมอร่อยในพระปิตุลาครุฑรสดีใช้ไม่ได้แล้วสินะคะ” คราวนี้การกระโดดเปลี่ยนบทสนทนาไปอีกเรื่องของเธอไม่ได้รับการตอบสนอง

พิชามลรู้สึกกระอักกระอ่วนใจนิดๆ กับการมานั่งกินกับข้าวฝีมือผู้ชายที่เจอหน้ากันน้อยเสียจนแทบจะเรียกได้ว่าแปลกหน้า แต่ที่น้ำหนักใจที่สุดก็คือการมานั่งกินของที่อจลทำ หลังจากที่เขาแสดงออกอย่างชัดเจนว่าผลงานเขียนของเธอทำร้ายความรู้สึกของเขาแค่ไหน ความรู้สึกผิดเกาะกินใจ แต่เธอไม่อาจหยุดมือที่ตักอาหารเข้าปากได้ เพราะเขาทำอร่อยเหลือเกิน ที่สำคัญการพูดคนเดียวก่อให้เกิดเดดแอร์ที่ทำให้เธอหน้าร้อนผ่าว เรียกว่าความเคร่งขรึมของเขาทำเธอหุบปากได้นานหลายนาที ก่อนจะรวบรวมความกล้าชวนคุยอีก

“แล้วคุณจะทำอะไรต่อคะ” การกินอาหารอย่างเอร็ดอร่อยโดยไม่สนใจคนทำดูจะเป็นการเสียมารยาท พิชามลจึงเอ่ยปากชวนคุย

“นอกเหนือจากการวางแผนฆ่าคุณนะเธอ”

“...” พิชามลคิดว่าการกินเงียบๆ น่าจะเป็นมารยาทบนโต๊ะอาหารที่เหมาะสมกับช่วงเวลา^{นี้}

3

ช่วยมาเติมเต็มความรู้บนโต๊ะ (เตียง) ให้ที

แม้จะมีอาหารแค่สองอย่าง แต่รวมแล้วก็มีปริมาณไม่น้อย
ต่อหนึ่งคน และถึงพืชมลจะหิวมาก เธอก็ยังเคยชินกับการละเลียด
กินของอร่อยๆ ส่วนอจลก็ดูท่าจะมีนิสัยเคี้ยวให้ละเอียดก่อนกลืน
ทั้งคู่จึงต้องใช้เวลาคู่นานกว่าอาหารชุดเล็กตรงหน้าจะเกลี้ยงเกล

“ฉันล้างเองค่ะ” พืชมลกระวีกระวาดจัดเก็บจานสามไปยังอ่าง
ล้างจาน หลังจากกระเพาะถูกเติมเต็ม พลังงานของเธอก็กลับมาเต็ม
เปี่ยมอีกครั้ง

“เขาก็กวมาอยู่ที่บ้านคุณได้ยังไง”

การที่จู่ๆ อจลเป็นฝ่ายเริ่มบทสนทนาสร้างความประหลาดใจ
แก่พืชมล โดยเฉพาะเมื่อคำตอบพาตึงไปยังแผลใจของเขา

“ก็สัจบอกว่าเป็นคนที่จะรับเลี้ยงเขากวโกรธที่เกิดเรื่อง
ระหว่างคุณสองคน เธอเลยต้องหาคนเลี้ยงใหม่ เธอเองก็ไม่สะดวก
เลี้ยงมัน แต่ระหว่างนั้นมันต้องมีบ้านอยู่”

พืชมลไม่คิดจะอธิบายว่าเธอเลี้ยงเขากวเพราะความรู้สึกผิด
ที่ตนนำเรื่องลับของอจลกับกิงสดาลไปเขียนอย่างเขามั่นจนกลายเป็น
นิยายเรื่องดัง และทำให้ความลับกลายเป็นไม่ลับ เพราะแค่นี้ดวงตา
ของคนตรงหน้าก็หริ่งด้วยท่าทางของหมาป่าที่ถูกเผยให้โกรธ โชคดี

ที่เขาปล่อยให้เธอถอนหายใจอย่างโล่งอกด้วยการเฉลยว่าเขาไม่ได้โมโหเธอ

“มันไม่ควรมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่แรกด้วยซ้ำ ผมเตือนกันมาตั้งแต่แล้วว่าไม่ควรอาสาอุปถัมภ์หมาข้างถนนระหว่างที่โครงการช่วยเหลือหมาจรหาเจ้าของถาวรให้มัน ถ้าเธอไม่ได้อยากเลี้ยงจริงๆ เพราะมีความเป็นไปได้ว่าจะไม่มีใครขอมันไปเลี้ยง คนส่วนใหญ่ไม่ยอมรับเลี้ยงหมาโตแล้วต่อจากคนอื่นหรอก ตอนมันมาก็อายุเกินปีนึงแล้ว สอนอะไรไปก็ไม่จำสักอย่าง” น้ำเสียงของอจลบ่งบอกว่าในความเห็นของเขาเจ้าก๊วยจัดเป็นหมาเถรดี

พิชามลค่อนข้างเห็นด้วยกับเขา แต่อยากปกป้องสิ่งมีชีวิตที่ไร้ปากเสียง

“ที่จริงมันก็ไม่โง่ซะทีเดียวนะคะ มันจำเวลากินข้าวได้ ตอนแปดโมงเช้ากับห้าโมงเย็น ถ้าให้อาหารซ้ำมันจะร้องลั่นซอยเลย”

สายตาที่เขาเอ่ยแทนคำพูดบอกว่าสมองของเธออยู่ระดับเดียวกับเจ้าสัตว์หน้าขนนั้น ทำให้พิชามลเลิกคิดที่จะปกป้องเจ้าก๊วยไปเลย แม้ว่านอกจากรู้เวลากินข้าว เจ้าก๊วยยังมีความสามารถในการยอมนั่งสองขาตอนเธอสั่งให้นั่งรอก่อนให้อาหาร เธอคาดว่าตามมาตรฐานหมาฉลาดของอจลมันน่าจะกระโดดลอดบ่วงไฟเพื่อยังชีพได้ ซึ่งเจ้าหมาด้อยไอคิวที่อาศัยระเบียบบ้านเธออยู่ตอนนี้เกือบจะทำได้แล้วถ้ากลับชาติไปเกิดใหม่ เพราะขนาดแมวจรจัดพลัดเข้ามาในบ้าน มันยังสืบว่าควรวิ่งไล่หรือวิ่งหนีดี

“นี่มันจะหกโมงแล้ว เจ้าก๊วยกินข้าวหรือยัง”

การที่ปากของอจลบอกว่าไม่ชอบเจ้าก๊วย แต่ยังห่วงมัน ทำให้พิชามลยิ้มก่อนตอบ

“กินแล้วค่ะ” ถึงเธอจะไร้ระเบียบในการดำรงชีวิต แต่เธอไม่เคยทอดทิ้งให้หมาตาต้าๆ อดข้าว ความจริงก็คือเจ้าก๊วยไม่ยอมปล่อยให้

พิชามลลีมมัน

“คุณเป็นคนดีมากที่ห่วงหามาากกว่าตัวเอง”

มันคงเป็นคำชมถ้าพิชามลมองข้ามการเน้นเสียงตรงคำว่า ‘คนดีมาก’ กับคำห้อยท้ายที่เปรียบเทียบเธอกับหมา แต่นิสัยชอบปละบประโลมใจตนเองด้วยการพยายามมองโลกในแง่ดี แม้จะเป็นโลกแบบบุญๆ เบี้ยวๆ ส่งผลให้เธอละเลยการประชิดประชันของอจลไปได้ และการยิ้มรับอย่างไม่สะทกสะท้านทำให้เขาทำหน้าบึ้ง ตามด้วยถอนใจในท้ายที่สุด กระตุ้นให้เธอทำใจกล้าหน้าด้านลงถามเกี่ยวกับงานเขียนของตนอีกครั้ง

“ฉันขอโทษนะคะที่เอาเรื่องของคุนมาเขียนงาน แต่พลอตมันก็ต่างจากเรื่องจริงไปเยอะ ฉันอยากรู้ว่า...” เธอยังถามไม่ทันจบก็โดนขัดคอเสียก่อน

“ต่างเยอะเลยแหละ ผมแน่ใจว่าตัวเองมั่นใจในความเป็นชายของตัวเองเกินกว่าจะข่มขืนศพชายชู้ ดินะที่คุณไม่ยัดเยียดบทคนวิปริตข่มขืนหมาให้ผมด้วย”

จากสีหน้าของอจล พิชามลรู้สึกว่าจะไม่ควรบอกความจริงที่เธอเองก็นึกถึงงานเขียนสายดาร์กทารุณกรรมสัตว์ทางเพศอยู่เหมือนกัน แต่นอกจากเธอจะไม่แน่ใจในกระบวนการทางกฎหมายว่าเขาต้องจ่ายสามหมื่นเป็นค่าปรับหรือไม่ การเขียนถึงจุดนั้นมันก็เกินขีดที่เธอจะเขียนถึง ซึ่งเป็นโชคดีของทั้งคู่

“ไม่ต้องห่วงนะคะ ฉันมั่นใจว่าคุณมีความเป็นชายมากพอ” พิชามลหลุดปากยืนยันก่อนจะทันคิด อจลก็ตอบรับโดยไม่คิดด้วยการย่นถามเช่นกัน

“จริงเหรอ แต่เรื่องชู้...” เขาละคำถามกลางคัน แต่สีหน้ากระอักกระอ่วนของอจลบอกพิชามลว่าสิ่งที่เขาสงสัยค้างคาใจคือเรื่องใด

จากนิยายใต้ดินที่เธอเคยอ่าน ปัจจัยหลักที่แฟนสาวนอกใจคนรักมักมาจากเรื่องบนเตียง ฝ่ายชายไร้ความสามารถ หรือไม่ก็ลีลาไม่ถึงอกถึงใจ ส่วนฝ่ายชายชั้นนอกจากเครื่องมืออสังการแล้วยังมีเทคนิคแพรวพราว

“คุณก็อ่านที่ฉันเขียนแล้ว เป็นเพราะคุณ เอ่อ...ฉันหมายถึงอรุท พระเอกในเรื่องเช็กซ์จัดเกินไป ลีลาเด็ดเกินไป เลยทำให้นางเอกเสฟติดเช็กซ์ พอเขาไม่อยู่นานๆ เธอเลยหันไปหาชายู้ ที่คุณข่มขืนศพขอโทษทีคะ ยืมอิมเมจมานานเลยเผลอไป ที่พระเอกข่มขืนศพู้ก็เพราะอยากแสดงให้เห็นว่าความสามารถของเขาเหนือกว่า”

“แล้วทำไมต้องข่มขืนศพู้ คนตายมันทำอย่างนั้นไม่ได้หรอคะครับ แล้วอย่าหาว่าผมสอนเลย ไอ้ที่คุณบรรยายฉากเลิฟซีน่ะมันผิด หลังจากตายแล้ว ศพคนมันจะ...เอาเป็นว่าผมไม่สามารถข่มขืนด้านหลังศพได้แล้วกัน ถ้าคุณเขียนว่าผมข่มขืนแล้วมาชู้น่าจะสมเหตุสมผลกว่าอีก หรือว่าแบบนั้นพลอตมันจะไม่ดาร์กพอ”

พิชามลไม่ตอบคำถาม เพราะทั้งเขาและเธอต่างรู้ดีแก่ใจว่านิยายเรื่องนี้คงทำเงินได้น้อย ถ้ามันไม่เกิดจากจินตนาการหลุดโลกแทบจะหาความสมจริงไม่ได้

“เมื่อตะกี้คุณอยากจะถามอะไรผมครับ”

“ขอลถามคุณตรงๆ นะคะ นอกจากพลอตเรื่องแล้ว งานของฉันมันแย่งขนาดนั้นเลยหรอ มีคนบอกว่าเลิฟซีนมันห่วยขนาดสู้หนังสือไปไม่ได้เลย”

“ผมจำเป็นต้องตอบคุณไหม”

อจลเก่งด้านประชดประชันเสียจนพิชามลอยากถอนใจใส่ แต่นี่คือคนอ่านตัวเป็นๆ เพียงหนึ่งเดียวที่เธอจะมีโอกาสสัมภาษณ์สด เธอเช็ดมือที่เปียกจากการล้างจานบนทางเดินลวกๆ จนเขาซึ่งน่าจะชินกับความสะอาดเป็นระเบียบนิ้วหน้า ก่อนจะขยับมายืนตรงหน้าเขา

“ตะกี้ฉันไม่ได้เจตนาคุกเขาขอโทษ แต่ตอนนี้ฉันยินดีคุกเขา
ขอร้องให้คุณตอบนะคะ”

เขาโกรธ เขาเหนื่อย เขาหิว แต่เขายังต้องมาทำอาหาร
และตอนนี้ยังต้องมาพยายามทำความเข้าใจกับนักเขียนที่ดูจะมี
แนวคิดแตกต่างจากเขาและมนุษย์ทุกคนบนโลก อจลไม่รู้ว่เพราะ
พิชามลเกลียดกล่อมเก่ง หรือเขาเพี้ยนสมองเพราะเธอจนหาข้อปฏิเสธ
ไม่ได้กันแน่ แต่ที่แน่ๆ คือเขาหมดอารมณ์อยากฆ่าเธอไปแล้ว เพราะ
คงยากที่จะฆ่าใครหลังจากช่วยชีวิตอีกฝ่ายให้รอดจากการอดอาหาร
ตาย

แต่ที่สำคัญก็คงเพราะแววตาของเธอ อจลไม่เคยเห็นใครมอง
เขาด้วยสายตาเช่นนี้มาก่อน พิชามลทำให้การผัดขี้เป็นเหมือน
ภารกิจยิ่งใหญ่ระดับเดียวกับการกอบกู้โลก หรือเขาเป็นคนสำคัญ
ระดับเดียวกับประธานาธิบดีอเมริกา ดังนั้นเขาเลยยอมตามเธอเข้า
ห้องทำงานเพื่อช่วยให้ข้อมูลการเขียนนิยายอย่างว่าง่ายจนแปลกใจ
ตัวเอง ระหว่างเธอหันไปหาอุปกรณ์จดบันทึก เขาก็ยื่นมือไปจับสัน
หนังสือบนโต๊ะทำงาน พบว่าเป็นข้อมูลเกี่ยวกับงานในครัว เขาไม่รู้ว่
เธอวางเอาไว้ตั้งแต่เขียนเรื่องในบ้านแห่งรัก หรือจะใช้เขียนเรื่องใหม่
แต่เขาอยากจะได้แจ่มแจ้งข้อมูลบางอย่างให้เธอเข้าใจ

“จริงๆ แล้วอาชีพของผมน่าจะเรียกว่าหัวหน้าเชฟก็ได้ แต่ถ้าให้
เจาะจงก็ต้องบอกว่าเป็นหัวหน้าเชฟแผนกอาหารเอเชีย การเรียกว่า
หัวหน้าเชฟสั้นๆ อาจจะ使人อ่านเข้าใจว่าผมเป็นเอกเชกคุทิฟเชฟ”
เอกเชกคุทิฟเชฟเป็นตำแหน่งที่เชฟทุกคนใฝ่ฝัน เพราะมีอำนาจที่สุด
ในห้องครัว เขาจึงต้องทวงตงเธอเพื่อกันไม่ให้ใส่ข้อมูลที่จะทำให้
คนอ่านเข้าใจผิด

“อ้อ ขอโทษนะคะ ฉันคงสื่อกำไม่ชัด”

“ก็ไม่ถึงกับผิดหรอก เพราะคุณบอกแล้วว่าถ้าอยู่ในโรงแรมหรือร้านใหญ่ๆ ผมจะมีตำแหน่งกำลังระหว่างเดมี่เชฟกับเชฟเดอปาร์ตี จะว่าไปมันก็ใช่”

ตำแหน่งงานในครัวเป็นเหมือนการดำเนินงานในประเทศเล็กๆ เดมี่เชฟที่เขาพูดถึงเป็นระดับย่อยสุดของหัวหน้าเชฟที่จะมีผู้ช่วยเชฟคอยช่วยงาน สูงขึ้นไปคือเชฟเดอปาร์ตี ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมแผนกใหญ่ๆ ในครัว หรือเป็นผู้ช่วยหัวหน้าเชฟ จึงเป็นตำแหน่งที่รองจากหัวหน้าเชฟโดยตรง แต่ในบางที่ก็จะเป็นซูร์เชฟทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยหัวหน้าเชฟแทน

ในครัวแต่ละที่ที่มีการแบ่งแยกงานและแผนกแตกต่างกันไป ด้วยฝีมือของอจล ถ้าทำงานในโรงแรมคงไม่อาจเป็นถึงหัวหน้าเชฟ แต่เพราะการทำงานในเรื่องสำราญมีข้อจำกัดมากกว่าบนบก ที่แน่ๆ ก็คือพวกเขาต้องมีความอดทนสูงกว่า และทำงานแทนตำแหน่งอื่นได้ทำให้อจลที่ทำหน้าควบคุมแผนกอาหารเอเชียมีเงินเดือนสูงกว่าเชฟในร้านอาหารทั่วไป และได้ชื่อว่าเป็นหัวหน้าเชฟคนหนึ่ง

ไม่ว่าด้วยเหตุผลใด อจลถึงไม่อยากให้พิชามลเข้าใจผิดว่าเขาเก่งกาจกว่าที่เขาเป็นจริงๆ แต่ดูเหมือนสำหรับเธอ ข้อมูลของเชฟคนอื่นไม่เกี่ยวข้องกับเขา รวากับเขาก็คือเขา พิเศษกว่าคนอื่น ชายหนุ่มจึงพยายามอธิบายความแตกต่างหวังจะให้เธอเข้าใจลักษณะของเชฟแต่ละระดับ

แล้วเธอก็ถามรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ หลายอย่าง แต่แทนที่จะจดใส่สมุดในมือ เธอก็เอาหนังสือที่เขาแตะเมื่อครู่มาเปิดให้เห็นว่าเธอใส่กระดาษโน้ตแทรกเอาไว้ ระหว่างพิชามลจดข้อมูลเพิ่มเติมก็สอบถามเขาทีละข้อ ทำให้อจลต้องทิ้งกับความเข้าใจของเธอ ซึ่งยิ่งทำให้เขาประหลาดใจว่าทำไมการสื่อสารด้วยคำพูดของเธอถึงไม่เก่งเหมือนเวลาสื่อสารด้วยตัวอักษร คงเป็นเพราะเธอมีอาชีพนักเขียน

นั่นเอง แต่เขาไม่กล้ายืนยันกรณความคดีนี้ เนื่องจากนักเขียนที่เขารู้จัก มีเธอเพียงคนเดียว และเขายังไม่รู้ว่าควรจัดประเภทเธอเป็นนักเขียนที่มีความเพี้ยนสูงดีหรือไม่

“เอาละค่ะ คุณช่วยบอกข้อเสียในการบรรยายฉากเลิฟซีนของ ฉันมาเป็นข้อๆ ได้ไหมคะ” พิชามลตั้งท่าพร้อม โดยมีกระดาษปากกา ในมือ

บรรยายกาสรอบตัวที่เปลี่ยนเป็นจริงจังเมื่อเธอเข้าสู่โหมดทำงาน ส่งผลให้อจลพยายามทำความเข้าใจในคำถามและหาคำตอบที่เหมาะสม ระหว่างนั้นเขาก็กวาดตามองไปรอบๆ ห้องทำงานของเธอ ซึ่งมัน บอกอะไรหลายอย่างแก่เขา พิชามลไม่ใช่คนเจ้าระเบียบ ตรงข้ามเธอ เป็นคนไร้ระเบียบแบบแผนที่สุดเท่าที่เขาเคยเจอ

ห้องทำงานของพิชามลมีตู้หนังสือสูงจดเพดานเกือบทุกด้าน ยกเว้นตรงส่วนที่ใช้วางโต๊ะทำงานกับโซฟาที่สามารถปรับเป็นเตียง นอนขนาดเล็ก แต่บนฟูกก็ยังมีหนังสือวางระเกะระกะอยู่เต็มจนหาช่องว่างแทบไม่เจอ จะว่าไปแทบทุกส่วนในห้องนี้เต็มไปด้วยหนังสือ สำหรับคนที่จริงจังกับอาชีพของตนเช่นกัน อจลอดที่จะนับถือความ มุ่งมั่นในการทำงานของพิชามลไม่ได้ อย่างน้อยเธอก็รักในสิ่งที่เธอทำ แม้ว่าข้อมูลที่เธอใช้ในการเขียนจะไม่ได้มาจากข้อมูลจริงก็ตาม เห็น ได้จากบทบรรยายของเธอ

“ผมให้ข้อใหญ่ๆ ข้อเดียวเลย คุณเขียนโดยใส่จินตนาการล้วนๆ ในเมื่อคุณขอให้ผมพูดตรงๆ ผมก็จะบอกว่าฉากเลิฟซีนพวกนั้นมันขาย ให้แก่พวกที่ชอบเพ้อฝันได้ แต่ถ้าเอาไปวิเคราะห์ มันก็จะพบความไม่ สมเหตุสมผลหลายอย่างที่ทำให้ไม่ได้จริง เองง่ายๆ ถึงผมจะอดอยาก แค่นี้ ผมก็ทำไม่ได้ตลอดคืนจนแฟนสลับคาเตียงหรอก ไม่ต้อง พูดถึงอวัยวะใดๆ ที่ไม่เอื้อเลยด้วย” เขายอมรับว่าวิจารณ์โดยใช้ อารมณ์ส่วนตัวลงไปด้วย เลยไม่คาดคิดว่าจะได้เห็นผลลัพธ์เช่นนี้

แก้มสีแดงที่ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความโกรธไม่ใช่สิ่งที่อจลคาดว่า
จะได้เห็น ครั้งสุดท้ายที่เขาพบผู้หญิงเงินอายจนหน้าแดงคงเป็นตอน
เขาอายุสิบสี่ ปฏิกริยาตอบสนองของเขาเลยเป็นไปเช่นเดียวกับตอน
วัยรุ่น

“ผมไม่ได้พูดอะไรทะเลาะน้อย” เขาออกตัวเสียงดัง ก่อนจะ
โพล่งคำถามแบบไม่ผ่านสมองออกไป “อย่าบอกนะว่าคุณเขียนจาก
จินตนาการ แต่ไม่เคยจริงๆ”

ไม่รู้ว่าจะอจลเดาถูกได้อย่างไร แต่พิชามลพยักหน้ากระตุกๆ เหมือน
ตุ๊กตาหุ่นเชิด พลอยทำให้ชายหนุ่มหน้าแดงตามไปด้วย ค้นพบว่าการ
สนทนาที่ควรจะเป็นไปในเชิงวิชาการอย่างที่เขาคิดตอนแรกกระโดด
ห่างไปจากจุดเดิมประมาณหนึ่งล้านปีแสง

อจลเพิ่งรู้ว่าอยู่ในห้องปิดประตูสองต่อสองกับผู้หญิง ซึ่งเป็น
สิ่งที่เขาไม่ได้ทำมาแปดเดือน แม้ว่าที่ผ่านมารสนิยมของเขาจะเป็น
นางแบบสูงยาวเอบาง ซึ่งมักจะขาดแคลนหน้าอก หรือไม่ก็ห้ามจับ
เพราะไปเสริมขนาดห่าร้อย ซี.ซี. มาสองรอบแบบกังสดาล แต่เวลานี้
การมองพิชามลที่อวบอ้วนไปทั้งร่าง ซึ่งแทบจะนิยามได้ว่าเนื้อ นม ไข
นํ้ากอดนํ้ากัด นํ้าฟัดไปทั้งตัว ทำเอาเขานั่งเกร็งจนอยากจะแผ่นหนีออก
นอกห้อง เพราะเกรงว่าตนเองจะกระโจนเข้าไปใส่เธอ

“ที่จริงการเขียนหนังสือ นักเขียนไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์
จริงก็ได้” พิชามลอ้อมแอ้มแก้ต่างให้ตนเอง แต่อจลไม่นิยมคนแก้ตัว

“นั่นเท่ากับหลอกลวงคนอ่านไม่ใช่เหรอ ถึงที่จริงคงมีนักเขียน
ทำอย่างนั้นก็เถอะ ไม่อย่างนั้นงานเขียนฆาตกรรมหรือสยองขวัญจะ
เกิดขึ้นได้อย่างไร” แต่ขณะนี้อจลไม่ได้คิดไปถึงเรื่องพวกนั้น เพราะ
ปัญหาของพิชามลคือการบรรยายออกมาได้ไม่โดนใจเขาสักนิด

“ผมไม่รู้หรอกนะว่าคนอื่นเขาอ่านแล้วรู้สึกยังไง แต่ผมไม่อิน
ผมไร้อารมณ์ร่วมกับมัน”

นั่นเป็นปัญหาใหญ่ของฉากเลิฟซีนจากนิยายเรื่องในบ้านแห่งรัก ส่วนปัญหาใหญ่ของอจลก็คือ ตอนนี้เขาปฏิเสธไม่ได้ว่ากำลังมีอารมณ์กับนักเขียนที่กำลังนั่งแก้มแดงอยู่ตรงหน้า

“นักอ่านคนอื่นก็ว่าอย่างนี้เหมือนกันค่ะ ฉันรู้ว่าการเขียนงานโดยอาศัยอ่านเอาจากหนังสืออย่างว่ามันไม่สามารถถ่ายทอดภาพให้คนอ่านจินตนาการตามได้ ฉันคงจะไร้ความสามารถจริงๆ”

การยอมรับด้วยน้ำเสียงท้อแท้ของพิชามลส่งผลให้อจลสงสารจนเพลอขยับไปตบเบาเธอเบาๆ แม้ว่าในฉากที่เธอเขียนเขาจะเป็นตัวเอกวิปริตที่ใช้ท่วงท่าห่างจากมาตรฐานส่วนตัวของเขาไปไกลกระทำการต่ำช้าก็ตาม และการสัมผัสเบาๆ บนผิวนุ่มๆ หลังจากห่างหายไปนานในการแต่ละต้องผู้หญิงก็ทำให้เขาต้องรีบถอยห่าง บอกตนเองว่าเธอคนนี้เป็นคนเดียวกับที่เขียนฉากเลิฟซีนให้เขาข่มขืนศพผู้ชาย

น่าเสียดายที่ระหว่างเห็นใจพิชามล อจลลืมเรื่องชาวนากับบงเห่าความเมตตามักชักพาเรื่องเดือดร้อนเข้าหาคนดีมีน้ำใจ

“ในเมื่อคุณรู้ปัญหาของฉันแล้ว จะช่วยมาเป็นวิทยากรให้หน่อยได้ไหมคะ”

คำถามของเธอทำเอาเขาเอนหลังหนี จ้องเขม็งด้วยความหวาดระแวง

“คุณไม่ได้หมายความว่าผมคิดใช้ไหมครับ” แต่เขาสังหรณ์ว่าเธอจะหมายความว่านั่นเป๊ะๆ สมองของเขาต่อต้านอย่างมากในขณะที่ร่างกายให้ความสนอกสนใจ

“ไหนๆ คุณก็ว่าอยู่ ช่วยมาเติมเต็มความรู้ด้านนั้นให้ฉันหน่อยได้ไหมคะ ฉันสัญญาว่าจะไม่ขอความรู้จากคุณโดยไม่มีของตอบแทน”

“หะ! เตียนนะ เติมเต็มความรู้นี่มัน...”

“ค่ะตามนั้น เติมเต็มความรู้บนเตียง” เธอพยักหน้าราวกับกำลัง

ขอรับรองให้เขาสอนเรื่องที่มีเหตุมีผลแบบที่คนทั่วไปฟังเข้าใจได้

ตอนก้าวขาเข้ามาในห้องทำงานแห่งนี้ อจลมั่นใจว่าเขาเพียงแค่อยากจะเติมเต็มความรู้บนโต๊ะให้พิชามลเท่านั้น แต่เธอทำหน้าที่จริงจังแล้วขอไกลไปถึงเรื่องบนเตียง

“ผมมีอาชีพเป็นเซฟเท่านั้นครับ” อจลเน้นเสียงบอก ทั้งที่รู้ว่าพิชามลไม่ได้ประสาทเสื่อมลึ้มเลือนอาชีพของเขาไป แต่อาการทางประสาทอื่นๆ ของเธอ เขาไม่แน่ใจ

“อาชีพเซฟนี่เขาไม่ได้ห้ามมีเซ็กส์กับนักเขียนไม่ใช่หรอคะ”

4

ครูฝึกสอนจากเลิฟซีน

“อาชีพเซฟนี่เขาไม่ได้ห้ามมีเซ็กซ์กับนักเขียนไม่ใช่หรอคะ”

พิชามลโทษว่าเป็นเพราะอาหารทอด อาหารมัน รวมไปถึง ข้าวผัดไข่ของอจล ส่งผลให้เกิดอาการไขมันอุดตันในสมอง ปากของเธอเลยพุดออกไปโดยไม่ผ่านการคัดกรองทางสติและศีลธรรม

ที่จริงหลังจากแสดงความบ้าบิ่นผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ หญิงสาว ก็ได้สติกลับคืนมาทำการวิเคราะห์ถึงต้นเหตุของการตัดสินใจครั้งนี้ว่า มีปัจจัยหลักมาจากอะไรบ้าง ส่วนหนึ่งพิชามลไม่อาจเถียงว่าเป็น เพราะหน้าตาของอจล เขาคือผู้ชายที่เธอทำหน้าด้านผัดมาฆ่าไป แนะนำตัวเพื่อสานสัมพันธ์ ผ่านไปสองปีและการรู้จักกันดีขึ้น เขาก็ยังคงเป็นหนุ่มรูปหล่อน่ารักในสายตาเธอเหมือนเดิม อีกส่วนก็เพราะ ฮอริโมนที่พลุ่งพล่าน ซึ่งมันบอกเธอว่าการปล่อยเนื้อปล่อยตัวไม่ใช่ เรื่องผิดสำหรับผู้หญิงอายุสามสิบ แต่โดยส่วนใหญ่เป็นไปเพราะ วิชาเซฟ

ขนาดเขาย้ำถามเปิดเส้นทางถอยให้ เธอก็ยังเดินหน้าต่อแบบ ไม่กลัวเสียหน้า นั่นเพราะไม่มีอะไรที่จะทำให้นักเขียนเจ็บปวดไปถึง กว่าประโยคที่ว่า ‘เขียนได้ไร้อารมณ์ร่วม’

“ผมเคยได้ยินมาว่านักเขียนมักจะมีความเป็นศิลปินที่เข้าใจ

ยาก แต่คุณช่าง...” อจลขมวดคิ้วสายหน้าราวกับหาคำพูดมานิยาม เธอไม่ได้ พิชามลเลยยื่นมือไปช่วยเหลือ

“มีแนวคิดแปลกใหม่ไม่เหมือนใครใช่ไหมคะ” อย่างน้อยคำนิยามนี้ก็ดีกว่าคำว่า ‘บ้า’

“ประหลาดต่างหากละ มีผู้หญิงที่โน้มน้าวตัวให้ผู้ชายแปลกหน้าบ้าง” การสั่งสอนแบบหัวโบราณของเขาทำให้เธอสายหน้า

“เรารู้จักกันมาสองปีแล้วค่ะ” เธอว่านั่นไม่เรียกว่าแปลกหน้า แม้ว่าจะเข้าใจความหมายที่เขาสื่อก็ตาม แต่มันคงจะดีกว่าหากเธอจะแสรังโง่

“อย่ามาทำเป็นไม่รู้หน่อยเลยว่าคุณหมายถึงอะไร ก็ใช่ที่ตอนนี้ผมว่าง และคุณก็ต้องการใครสักคนมาเป็นครูฝึกสอนเพศศึกษาให้ แต่เหตุผลแค่นั้นไม่เพียงพอหรอกครับ”

“ครูฝึกสอนเหรอ อืม...เหมาะกว่าคำว่าวิทยากร”

พิชามลเปรียบเทียบความต่างของสองคำ แล้วพบว่าครูฝึกสอนเป็นการจำกัดความที่เข้ากับสถานะที่เธอขอความร่วมมือจากอจลกว่าคำว่าวิทยากร เพราะอย่างหลังใช้เพียงปากพูดเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่ครูฝึกสอนจะต้องลงมือแสดงให้ลูกศิษย์เห็นด้วย

หรือจะใช้คำว่าผู้ช่วยในการเรียนรู้ พิชามลกำลังจะอ้าปากถาม แต่พอเห็นสีหน้าที่พร้อมจะบีบคอเธอให้ตายคามือก็เปลี่ยนเป็นส่งยิ้มให้แทน

“ขอโทษค่ะ เธอเป็นว่าเรามาเจรจากันต่อ” เธอเจตนามองข้ามอาการกลอกตาที่เขายกปลายๆ ว่าไม่ได้อยากคุย “ไม่ใช่แค่ที่คุณพูดมา แต่คุณเป็นคนแรกที่ฉันอยากจะให้ช่วยมาเป็นครูฝึกสอน และฉันพร้อมจะตอบแทนความช่วยเหลือของคุณ”

พิชามลใส่ความจริงใจลงไปในคำพูดอย่างเต็มที่ แต่สายตาของอจลก็ยังไม่เปลี่ยนจากการมองเธอเหมือนมองคนเสียสติที่ควรจะหนี

ไปให้ห่างเลยสักนิด หลังจากจ้องหน้ากันพักใหญ่ เขาก็ทอดถอนใจอย่างอับจนปัญญา แล้วตั้งคำถามส่งๆ ด้วยท่าทางที่บอกได้ว่าถามเพื่อจะจบบทสนทนา

“ไหนลองบอกผมมาสิว่าคุณจะตอบแทนผมยังไง”

ผลตอบแทนเป็นเรื่องที่พูดยาก พิชามลมีเงินเก็บอยู่บ้าง แต่เธอก็รู้ว่าเงินเดือนของเซฟบนเรือสำราญทำให้อจลห่างไกลจากคำว่าขาดแคลนเงินทอง คำว่า ‘ตอบแทน’ เป็นแค่คำที่เธอยกขึ้นมาเพื่อเจรจากับเขาเท่านั้น และตอนนี้เธอไม่เหลือคำพูดดีๆ ที่จะใช้เกลี้ยกล่อมเขาแล้ว

ในเมื่อมาถึงจุดที่ไม่มีอะไรจะเสีย พิชามลจึงใช้โคเวตาใจกล้าหน้าด้านชนิดที่ยึดความหน้าหนาหล่งหน้าของทั้งชีวิตมาไว้ในคราวเดียว เธอยืนขึ้นแล้วใช้สองมือถกขายเสื้อยืดขึ้นมาถึงใต้คาง แสดงจุดเด่นที่เธอมีให้อจลดู

ใบหน้าของอจลนิ่งค้างพอๆ กับความเงิบที่ค้างเติ่งระหว่างทั้งคู่ พิชามลเริ่มใจเสียว่าค่าตอบแทนของเธออาจไม่ถึงจุดใจพอ ครุ่นคิดว่าควรจะเปลี่ยนจากถกเสื้อเป็นถอดกางเกงดีหรือไม่ ก็สังเกตเห็นลูกกระเดือกของเขาขยับขึ้นลงแบบผิดปกติๆ เหมือนเจ้าตัวไม่ค่อยจะเต็มใจ แต่ฝืนร่างกายไม่ได้

“คุณเกลี้ยกล่อมคนได้เก่งจริงๆ”

ไม่ว่าจะเป็นเพราะพิชามลเกลี้ยกล่อมคนเก่ง หรืออจลใจง่าย สุดท้ายทั้งสองก็ตกลงทำสัญญามาเป็นครูฝึกสอนกับนักศึกษาวิชาเขียนฉากเลิฟซีนด้วยประสบการณ์จริงด้วยกัน แต่ตอนนี้ผู้สอนยกมือขวา ใช้นิ้วโป้งกับนิ้วกลางบีบขมับทั้งสองข้างของตนเพราะไม่รู้ว่าจะเริ่มตั้ยังงั่

“ให้ฉันไปอาบน้ำก่อนได้ไหมคะ เข้านี้ฉันยัง...” คำพูดที่เหลือ

ของพิชามลโดนสายตาของอจลดันกลับลงไปในลำคอ “...ไม่เป็นไรค่ะ ชักช้าเดี๋ยวคุณจะหมดอารมณ์เปล่าๆ”

อย่างน้อยเธอก็มองออกว่าเขาตกลงเพราะมีอารมณ์ เรื่องนี้อจลไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าควรดีใจหรือไม่ แต่เขาเริ่มเสียใจนิดๆ แล้วที่ก้าวขาเข้ามาในบ้านหลังนี้ เขามองไปยังคิระระที่อยู่ต่ำกว่าระดับสายตาไปกว่าครึ่งแล้วอยากจะถอนหายใจหนักๆ ด้วยความสูงร้อย-แปดสิบห้าเซนติเมตร เขาถึงชอบผู้หญิงหุ่นนางแบบหรือไม่ก็นักกีฬา เพราะพวกเธอสูงโปร่งพอดีพอดเหมาะๆกับเขา ส่วนตุ๊กตาปูกุลตรงหน้าเป็นสิ่งมีชีวิตที่เขาไม่รู้ว่าจะจัดการอย่างไรดี

เขาเห็นเธอขยับขาสองข้างไปมาเพราะความประหม่า เรือนร่างอวบนิดๆ ท้วมหน่อยๆ ในชุดอยู่บ้านเสื้อยืดย้วยกางเกงเลขาสั้นไม่ควรจะมีเสน่ห์เลย ความจริงมันก็ไม่มีสักนิดหากเขามองข้ามหน้าอกขนาดสามสิบหกดีไปได้ ผมของเธอหยักศกนิดๆ ถ้าไม่รวบเป็นหางม้าคงยาวประป่า คิ้ว ตาไม่มีอะไรโดดเด่น เรียกว่าถ้าเธอไม่ยิ้มเห็นเขี้ยวกับลักยิ้ม เธอก็คือผู้หญิงธรรมดาที่เขาจะเดินผ่านไปโดยไม่สะดุดใจ

ความจริงต่อให้เธอยิ้ม เขาก็ไม่สะดุดใจอะไร แต่พอเธอหันมองตาแป๋วๆ เขาก็อ่อนใจ อยากจะอ่อนข้อให้เธอเล็กน้อย

“คุณจะอาบน้ำก่อนก็ได้ แต่เร็วๆ หน่อยแล้วกัน ผมจะไปหยิบถุงยางที่บ้าน” อจลกล่าวอย่างเป็นทางการเป็นการเป็นงานแล้วอยากจะถอนใจอีกเสียอีก

นี่ช่างเป็นส่วนผสมที่แปลกใหม่เป็นอย่างมาก เขาตอบตกลงมีความสัมพันธ์ทางกายกับเธอ ขณะเดียวกันก็อยากจะวิ่งหนี มีอารมณ์เพราะเธอ นึกแปลกใจกับมัน แต่ก็ยังไม่หมดอารมณ์อยู่ดี อจลครุ่นคิดว่าหากเขาวิ่งไปซื้อถุงยางอนามัยจากห้างที่อยู่อีกฟากของเมือง หรือหากพิชามลอาบน้ำครึ่งคืน เขาอาจจะยกเลิกข้อตกลงก็ได้ น่าเสียดายที่เธอไม่ปล่อยให้เขาได้ใช้สมองวิเคราะห์เรื่องนี้นานพอ

“ไม่ต้องค่ะ ฉันมีเก็บเอาไว้ในโต๊ะทำงาน”

เธอเลื่อนเปิดลิ้นชักใกล้มือ แล้วหยิบกล่องบรรจุถุงยางขนาดสามชั้นที่แกะแล้วส่งให้เขาทั้งกล่อง ตามด้วยอีกกล่องต่างชนิดกัน กล่องแรกมีกลิ่นสตอร์วเบอร์รี่ อีกกล่องเป็นแบบบางเฉียบที่โฆษณาว่าเหมือนไม่ได้สวมใส่อะไรเลย

อจลชะงักขำมึนโหล่พิชามลไปสำรวจด้วยสายตา พบว่ายังมีอีกหลายกล่อง สารพัดแบบ รวากับขนชั้นวางจำหน่ายถุงยางอนามัยมาไว้ที่นี่

“ไหนว่าไร้ประสบการณ์ แล้วทำไมคุณถึงมีถุงยาง” เขาถาม ทั้งที่รู้ว่าเธอไม่ได้ใช้งาน เพราะสังเกตเห็นอย่างรวดเร็วว่าทั้งสองกล่องยังมีถุงยางบรรจุอยู่เต็ม

“ซื้อมาบิลด์อารมณ์เขียนงานค่ะ ฉันมีเจลหล่อลื่นด้วยนะค่ะ” เธอความมือเข้าไปในลิ้นชัก หยิบขวดพลาสติกสีฟ้าที่หน้าตาละม้ายคล้ายแท่งดิลได้จนน่ากลัวส่งให้เขา

“...” อจลคิดว่าต่อไปใช้เวลาชั่วชีวิตเขาก็ไม่มีวันเข้าใจนิสัยทัศนคติของคนประกอบอาชีพนักเขียน

“ถุงยางมันไซ้ใหญ่ไปหรอค่ะ” พิชามลแสดงความกังวลใจออกมาดังๆ จนอจลต้องรีบปกป้องความภาคภูมิใจของตนเอง

“ไซ้มันเล็กไป” มีดีต้องไฉ่อดบ้าง ไม่งั้นจะมีไปทำไม

เมื่อเห็นพิชามลย่นกระวนกระวายทำตัวไม่ถูก อจลก็คิดว่าการเร่งรัดจัดการเธอจะเป็นการกระทำที่ใจร้ายไปหน่อย แม้ว่าเธอจะเป็นฝ่ายปฏิบัติกรเชิงรุกก่อน เขาก็ควรจะเผื่อทางถอยให้เธอบ้าง

“เอาละ คุณอยากจะไปอาบน้ำก่อนก็ได้ ผมจะรออยู่ในห้อง” เขามองไปรอบๆ ห้องทำงาน เหล่ตามองโซฟาที่ปรับเป็นเตียงนอนเล่นเล็กๆ ของเธอได้ ประเมินว่าควรจะนั่งรอดีหรือไม่ เธอก็รับเสนอขึ้นมาก่อน

“ไปรอที่ห้องนอนดีกว่าค่ะ” เป็นครั้งแรกที่พิชามลเผยสีหน้า
เฉยๆ อย่างเหมาะสมให้อจลได้เห็นระหว่างแนะนำเสียงเงินๆ ว่า
ทำไมต้องให้เขาไปที่นั่น

“คุณไปนอนรอระหว่างที่ฉันอาบน้ำก็ได้ จะได้มีแรง”

“ผมไม่คิดว่าคำว่าย่อนแรงจะเหมาะนำมาใช้กับผมนะ”

อจลอดที่จะไถ่อดตัวเองอีกรอบไม่ได้ ผลก็คือ พิชามลไม่ได้
ทำให้เขารอนานเท่าที่คิด ที่สำคัญเธอทำให้เขาหมดเรี่ยวแรงมากกว่า
ที่คาด

...

‘เก้าสิ่งควรทำก่อนเสียพรหมจรรย์’ เป็นชื่อหนังสือคู่มือที่พิชามล
ตั้งใจจะเขียนหลังจากจบเหตุการณ์นี้ เพียงแต่มีหลายข้อที่ทำไม่ได้

ข้อ 1. ลดน้ำหนัก เป็นสิ่งที่เธอไม่อาจทำได้ในเวลาที่เร่งด่วน หรือ
ไม่ก็อาจจะตลอดช่วงที่เหลือของชีวิต

ข้อ 2. อาบน้ำแร่

ข้อ 3. แช่น้ำนม และข้อ 4. ขัดผิว สองข้อนี้ก็ต้องข้ามไปเช่นกัน
เธอไม่คิดว่าอจลจะมีเวลารอเธอครึ่งค่อนวัน แต่อาบน้ำยังงี้ก็ต้องทำ

ข้อ 5. ขจัดสิว เป็นหนึ่งข้อที่เธอไม่ต้องทำ เพราะเนตรนภา
พี่สาวของเธอลากเธอไปหาหมอดูแลผิวหน้าเพื่อกำจัดสิวที่ผุดขึ้นมา
เพราะความเครียด ซึ่งรวมไปถึงสิบนหลังที่เกิดมาจากสาเหตุเดียวกัน
ด้วย ตอนนั้นเธอเสียดาเงินหลักหมื่น แต่ตอนนี้เธอคิดว่ามันถูกมาก

ผ่านไปห้ารายการที่ไม่ต้องทำ เหลือรายการต่อมาที่แม้เสียเวลา
ก็ต้องทำ

ข้อ 6. สระผม พิชามลไม่มีเวลามากพอสำหรับทำทรีตเมนต์
แต่อย่างน้อยเธอควรสระสร้างความเหนียวเหนอะที่หมักหมมเอาไว้
สามวันออกก่อนจะกระโจนขึ้นเตียงกับอจล

อีกสองข้อที่ทำพร้อมกันไปได้ก็คือ ข้อ 7. และ ข้อ 8. กำจัดขน

หน้าแข่งกับชนรักแล้ว พิชามลไม่รู้ว่าอาจจะสำรวจท่อนขาของเธอหรือไม่ แต่เส้นขนขนาดยาวหนึ่งนิ้วที่เธอสะสมเอาไว้ น่าจะพริ้งกลัวยิ่งขึ้นไป

มาถึงข้อสุดท้าย ข้อ 9. ซึ่งสำคัญที่สุด ทำความสะอาดจุดซ่อนเร้น เธอพร้อมจะฆ่าตัวตายถ้ามาใครมาบอกว่าตรงนั้นเธอมีกลิ่นเหมือนปลาเค็มค้างปี

มือข้างหนึ่งของพิชามลเปิดฝักบัวรดเรือนผม ขณะที่อีกมือเอื้อมไปหาขวดแชมพูสระผม บีบมันใส่หัวแล้วพอกให้ขึ้นฟองฟอดระหว่างพักรอให้มันทำความสะอาดหนังศีรษะ เธอก็หันไปหาสายสิญจน์ แล้วนึกว่าควรตัดข้อไหนไปจาก 9 ข้อข้างต้นเพื่อแทรกการทำความสะอาดช่องปากเข้าไป เธอเลือกผนวกอาบน้ำแร่เข้ากับแช่น้ำนม จะได้มีช่องว่างให้กลิ่นปากหอมสดชื่น จะเป็นอย่างไรถ้าสมมุติว่าจลจูบเธอแล้วอาเจียน แค่คิดเธอก็ตัวสั่นแล้ว

อาบน้ำ สระผม แปรงฟัน ถูลิ้น บ้วนปาก เธอใช้เวลารวมสั้นกว่าที่เคยใช้ทั้งชีวิต ตามด้วยจัดการจนแน่ใจว่าไม่มีขนเกินในส่วนที่ไม่ควร มี ขณะหยิบผ้าเช็ดตัวผืนเล็กบนราวมาขยำมให้แห้ง เธอก็ค้นพบว่าลิ้มอะไรไปอย่างหนึ่ง นั่นคือลิ้มหยิบเสื้อผ้าที่จะสวมออกไปหลังอาบน้ำเสร็จ ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำเธอถอดชุดเก่าใส่เอาไว้ในตะกร้าผ้าเปื้อน แล้วรีบกระโจนเข้ามาก่อนที่จะเดินตามเข้ามาในห้องนอน ดังนั้นสิ่งที่พอจะใช้ปกปิดร่างกายของเธอได้คือผ้าเช็ดตัวในมือที่ไม่ใหญ่พอจะห่อตัวเธอด้วยซ้ำ

คำว่าตื่นตกใจไม่เพียงพอจะใช้บรรยายความรู้สึกของพิชามล เธอเหลือบมองร่างกายของตนแล้วอยากจะกรี๊ดร้อง ตันแขนตันขาไม่เท่าไร เหตุใดหน้าท้องของเธอถึงได้คล้ายคนตั้งครรภ์เช่นนี้ ดูแล้วน่าจะราวๆ สองสามเดือน ไม่ถึงขนาดกลมโตเหมือนแตงโม แต่ป่องน้อยๆ น่าเอ็นดู ทว่ามันต่างจากหน้าท้องแบนราบของกังสดาล อดีตแฟนสาวของจลลิบลับ ไม่มีการเปรียบเทียบย่อมไม่เจ็บปวด แต่ถ้า

เขาเอาไปเทียบ เธอจะอย่างไร

“ช่วยหยิบผ้าเช็ดตัวให้หน่อยได้ไหมคะ” พิชามลร้องขอแบบ
กล้าๆ กลัวๆ เพราะเกรงว่าอาจจะมองว่าเธอขี้ขลาด มันก็ใช่ที่เธอขอ
ให้เขาตามมาขึ้นเตียงด้วย แต่การโชว์หน้าอกที่เธอภาคภูมิใจไม่เหมือน
การโชว์พุง

เจียบ ไม่มีสัญญาณตอบรับจากเลขหมายที่ท่านเรียก พิชามล
ไม่แน่ใจว่าอาจจะไม่เข้าใจคำขอ หาผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ไม่เจอ หรือกำลัง
หลับ เธอเลยขยับไปแง้มประตูห้องน้ำแล้วเพิ่มเสียงให้ดังขึ้นอีก

“ถ้าหาไม่เจอ ส่งตะกร้าผ้าเปื้อนตรงหน้าห้องน้ำให้หน่อยก็ได้
ค่ะ”

ยังคงเจียบ พิชามลใคร่ครวญว่าเป็นไปได้ว่าอาจจะไม่ได้
เดินตามเข้ามาในห้องนอนของเธอ มีความเป็นไปได้อีกทางคือเขา
ได้สติขึ้นมาและรีบป็นรีบหนีกลับบ้านตัวเองไปแล้ว ความน่าจะเป็นนั้น
ทำให้เธอตระหนักจนเปิดประตูผางออกไปตามหาครุฑึกสอนเพศศึกษา
และพบว่าเขายืนอยู่หน้าห้องพร้อมผ้าห่มนวนผืนใหญ่ซึ่งคงลากออก
มาจากเตียงของเธอเพราะหาผ้าเช็ดตัวไม่เจอ

วินาทีแรกเธอตกใจที่เห็นเขายืนอยู่ในระยะประชิด วินาทีต่อมา
เธอตระหนักได้ว่าตัวเองยืนห่มอากาศตรงหน้าเขา วินาทีถัดมาพิชามล
เลยพร้อมจะกรี๊ดสุดเสียง แต่อจลมือไว กั้นเสียงโหยหวนของเธอ
เอาไว้ในอุ้งมือของเขา

“อย่ากรีดนะ เดี่ยวชาวบ้านก็นึกว่ามีขโมยขึ้นบ้านคุณหรอก”

อจลปิดปากพิชามลแน่น แล้วกล่าวเตือนเสียงเบาทั้งที่ไม่จำเป็น
เลย ในเมื่อแขนข้างที่ว่างของเขากำลังดึงตัวเธอมาแนบชิดชนิดที่เธอ
เห็นกระดูกของเขาที่ขยับขึ้นลง ตามด้วยเสียงหัวใจเต้นตุบตามจาก
แผ่นอกกว้าง ซึ่งเธอตีความว่ามาจากอาการรังเกียจหลังจากเห็นหุ่น
ของเธอ

พิชามลารู้สึกว่าความอยู่ดีศรีธรรมของทั้งโลกมารวมกันอยู่ที่เธอ หญิงสาวสังเกตจากดวงตาที่กวาดมองอย่างรวดเร็วของอจล คาดว่า เขาคงเห็นทุกจุดบกพร่องของเธอหมดแล้ว น้ำตาร้อนๆ เอ่อคลอขึ้นมา อย่างห้ามไม่ได้

ชายหนุ่มสะดุ้งโหยง รีบเอามือออกจากปากของเธอเหมือนจับ ฎของร้อน

“ร้องให้ทำไม” เขาทำท่าเหมือนอยากจะมองไปทางไหนก็ได้ที่ไม่ใช่เธอ น้ำตาที่คลออยู่จึงหยดแหมะลงพื้น ซึ่งเป็นสิ่งที่พิชามลห้าม ไม่ได้เช่นเดียวกับสภาพเปลือยของตน

หญิงสาวอยากจะดึงผ้าห่มในมือของชายหนุ่มมาห่อตัว หรือแม้ ้ก็ผูกคอตาย แต่เขาดันก้าวถอยหลังไปสองก้าวพร้อมผ้าผืนนั้น และ แขนเธอไม่ยาวพอจะยื่นไปแย่งของในมือเขา ตัวช่วยของเธอจึงมีเพียง ผ้าเช็ดตัวผืนน้อยกับสามตัวเล็ก ปิดหน้าอก ปิดช่วงล่าง หรือปิดพุง ย่างดีที่เธอฉลาดพอจะเลือกข้อสามเพราะมันปิดตรงอื่นได้ด้วย แม้ สะโพกของเธอจะใหญ่เกินกว่าจะซ่อนก็ตาม ส่วนช่วงบนเธอใช้แขน อีกข้างปิด และเป็นครั้งแรกในชีวิตที่พิชามลตำหนิสิ่งที่แม่ให้มาจนล้น

“คุณร้องให้ทำไม” อจลถามย้ำอีกรอบ คราวนี้ถามด้วยน้ำเสียง ตำหนิเหมือนเธอก่ออาชญากรรมด้วยน้ำตา

“ฉันไป” เธอเห็นสีหน้าว่างเปล่าของเขาที่บอกว่าไม่เข้าใจอะไร เลย ต่อให้พิชามลไม่ยากพูดถึงสิ่งที่อจลน่าจะเห็นชัดๆ อยู่แล้ว แต่ เธอจำเป็นต้องอธิบาย

“และฉันอ้วน”

อจลหันขวับมาจ้องหน้าพิชามลราวกับค้นพบสิ่งประหลาด มหัศจรรย์ และเขาต้องการให้พิพิภณทริบลิส์เอาตัวเธอไปจัดแสดง ภายใต้หมวดหมู่มนุษย์ที่ไม่น่าเชื่อว่าจะมีอยู่จริงบนโลกใบนี้โดยเร็ว

“คุณก็อ้วนอยู่แล้วนี่”

5

บทเรียนที่ 1

บางครั้งคนเราก็ทำอะไรโดยไม่คิด ที่กระทำผิดบ่อยๆ ก็คือพูดโดยไม่คิด และวันนี้้อจลทำอะไรไปโดยไม่คิดแล้วหลายอย่าง เริ่มจากเดินเข้ามาขอคำชี้แจงจากนักเขียนที่เขาเคยตราหน้าว่าไร้สามัญสำนึก หาข่าวให้ศัตรูหมายเลขหนึ่งกิน ตามด้วยปากไวตอบตกลงข้อเสนอของพิชามล

ตอนนี้เซฟหนุ่มเลยมายืนเหม่อดูสถานที่ที่เขาจะต้องรับบทบาทครูฝึกสอนเพศศึกษาให้แก่ักเขียนที่กำลังลายสุขภาพจิตของเขาด้วยการเอาเขาไปเป็นต้นแบบตัวละครโรคจิตในนิยายอีโรติก

การสำรวจบ้านของเธอไม่สร้างความยุ่งยากอะไร เนื่องจากบ้านของเขากับบ้านของเธอเป็นบ้านจัดสรรที่สร้างขึ้นโดยใช้แบบแปลนเดียวกัน สองห้องนอน สองห้องน้ำ หนึ่งห้องครัว ด้านหน้าเป็นห้องนั่งเล่นผสมห้องรับแขก เพียงแต่พิชามลดัดแปลงห้องนอนเล็กเป็นห้องสำหรับทำงาน และจากที่้อจลสังเกตเห็น พิชามลแทบจะไม่ได้ใช้บริการห้องนอนของตนเลย

ไม่ว่าจะดูอย่างไร ้อจลพบว่าห้องนอนบอกตัวตนของพิชามลได้น้อยกว่าห้องทำงาน เพียงนอนถูกจัดเก็บเรียบร้อย ซึ่งไม่น่าจะมาจากความมีระเบียบ แต่น่าจะมาจากการที่เธอไม่ได้นอนมากกว่า

สังเกตได้จากหนังสือที่วางระเกะระกะ ชายหนุ่มไม่ใช่คนจู้จี้ แต่เขาก็ไม่นิยมให้มีอะไรที่มิดชิดระหว่างเล่นจ้ำจี้เหมือนกัน จึงโยนกล่องถุงยางที่ถือติดมือไว้บนหัวเตียง แล้วจัดการเก็บหนังสือบนพูกไปวางในห้องทำงานแทน เพราะอย่างไรที่นั่นก็เหมือนห้องสมุดอยู่แล้ว

ขณะเดินกลับเข้ามาในห้องนอน เขาก็ได้ยินเสียงเธอร้องขอผ้าเช็ดตัว ชายหนุ่มมองซ้ายมองขวา หาอย่างไกรักหาไม่เจอ เขาไม่ได้มีนิสัยชอบเปิดตู้เสื้อผ้าใคร เนื่องจากแม่ของเขาชอบเก็บของมีค่าเอาไว้ในนั้น จึงคิดจะหยิบผ้าห่มบนเตียงแทน แล้วก็ได้ยินเธอบอกว่าให้เอาผ้าในตะกร้าผ้าเพื่อนก็ได้ เขาชะงักก้มลงไปเลือกว่าจะเอาอะไร ยื่นให้เธอดี ก็ปรากฏว่าเปลี่ยนขึ้นมาในสายตาของเขา ร่างเปลือยที่อวบอ้วนน่าพิศมาก

เมื่อพิชามลทำท่าจะกรี๊ด อจลก็รีบตะปบปิดปากเธอตามสัญชาตญาณ ก่อนจะพบว่าการมาอยู่กับเธอตรงนี้เป็นความคิดอันตราย

ผู้หญิงคนนี้เป็นนางในฝันของเขา โดยที่เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า มีรสนิยมเช่นนี้ หรืออย่างน้อยหน้าอกของเธอก็ต้องเป็นฝันหวานของผู้ชายทุกคน เมื่อปราศจากชุดชั้นในเรียบร้อยคอยบีบรัด มันดูอวบอ้วนขึ้นไปอีก ยิ่งเธอหลบหายใจด้วยความตระหนก มันก็ยิ่งกระเพื่อมไหว ทำท่ายลสายตาเขา อจลรู้สึกว่่าน้ำลายสอในปาก อยากดื่มมันขึ้นมาทันที ก่อนจะถูกความประหลาดของพิชามลดึงกลับมาสู่โลกแห่งความจริงแบบเพี้ยนๆ ของเธอ ด้วยการสะอึกสะอื้นทำลายอารมณ์หื่นกามของเขา

อจลก็เหมือนผู้ชายปกติค่อนโลกที่รับมือกับน้ำตาของผู้หญิงไม่ไหว เขาจึงทำแบบเดียวกับที่คนทั่วไปควรทำ ตั้งคำถาม หาสาเหตุ แต่เขาลืมไปว่าพิชามลไม่ใช่คนปกติ

“และฉันอ้วน” ประโยคเดียวจากพิชามลส่งผลให้สมองของอจล

ทำงานพลาดแบบที่ไม่ควรพลาด

“คุณก็อ้วนอยู่แล้วนี่”

ชายหนุ่มรู้ว่าพลาดก่อนจะเห็นหญิงสาวเบะปากเปลี่ยนจาก น้ำตาคลอเป็นร่องให้โฮเสียอีก อจลอาจจะไม่เคยคบคิดป็นสาย วรรณกรรม แต่เขาเคยเผชิญชะตากรรมเวลากล่าวผิดหูสตรีมาเยอะ เขาควรจะใช้สมองมากกว่านี้ก่อนจะวิจารณ์เรือนร่างของผู้หญิง

ไม่ใช่แค่นางแบบหรือนักกีฬาหญิงที่เกลียดคำว่าอ้วน

“อย่าร้องไห้สิ ผมขอโทษ”

“ไม่ต้องมาขอโทษเลย คุณบอกว่าฉันอ้วน” พิชามลเบะปาก ตำหนิทั้งน้ำตา

ทั้งที่เธอเป็นคนเริ่มคำนี้ก่อน พอเขาพูดบ้างกลายเป็นว่าเขา ผิดมหันต์ อจลอยากจะชั๊ถึงประเด็นนี้ แต่พอเห็นพิชามลนั่งยองๆ พยายามปกปิดเรือนร่างของตนเองสุดความสามารถ แล้วซ่อนดวงตา แดงก่ำคลอน้ำตามองเขาเหมือนลูกหมาโดนรังแก เขาก็พูดไม่ออก

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนตนโดนกล่าวหาว่าเป็นคนร้ายอุกฉกรรจ์ โดยไม่อาจอุทธรณ์ เพราะถ้าร้องเรียนในศาลยุติธรรม เขาคงโดนสวน กลับว่าเดินโง่ๆ เข้ามาในสถานการณ์นี้เอง ดังนั้นถ้าเขาไม่อยากวิ่ง ข้ามรั้วกลับบ้าน ซึ่งอจลไม่นึกอยากสักนิด เขาต้องหาคำพูดมาหยุด น้ำตาของพิชามล

“แล้วไงล่ะ หุ่นของคุณก็ดีนี่” เขาชม

เธอย้อนเสียงสูงปรี๊ด “ก็ดี?” น้ำเสียงของเธอบ่งบอกว่าเป็น คำพูดเลวร้าย “ก็ดี เป็นคำชมแกนๆ บางครั้งใช้แทนการบอกตรงๆ ว่าแย่” ที่แย่กว่าคือมีน้ำตาปริ่มขอบตาเธออีกแล้ว

อจลมั่นใจว่าโลกใบนี้มีคนเพี้ยนอยู่มากมาย แต่เขามั่นใจยิ่งกว่า ว่าพิชามลอยู่อันดับต้นๆ ถ้ามีใครขอคำแนะนำเรื่องการซื้อบ้านจาก เขา กฎข้อแรกที่เขาจะสั่งห้ามก็คืออย่าซื้อบ้านติดกับนักเขียน ปัญหา

ตอนนี้ก็คือ เขาเดินข้ามรั้วเข้ามาอยู่ในบ้านนักเขียนหนึ่งเดียวที่เพี้ยน
จัดที่สุดที่เขารู้จัก หน้าที่ยังยอมรับข้อเสนอที่เข้าขายพิสดารของเข
ที่สำคัญขณะมองตัวกลมๆ คุ่มนึ่งของเธอ เขาไม่มีความคิดจะเปลี่ยน
ใจสักนิด

“เห็นหุ่นคุณแล้วผมเกิดอารมณ์” นี่เป็นคำชมเดียวที่อจลคิดได้
เพราะมันมาจากความจริง

“โกหก” พิชามลกล่าวหา แต่อย่างน้อยน้ำตาเธอก็หยุดแล้ว
อจลเลยสวนกลับได้ทันควัน

“ดูหลักฐานได้เข้มชัดผมสิ”

ปากของพิชามลห่อเป็นรูปตัวโอด้วยความประหลาดใจ อจลมี
อะไรให้ทำกับปากแบบนี้หลายอย่าง ซึ่งไม่รวมถึงการพูด เพราะเธอ
ยิ่งจ้อง เขาก็ยิ่งรู้สึกอึดอัด ไม่ใช่ที่ใจ แต่เป็นอะไรที่อยู่ใต้เข็มขัด

“ตกลงคุณจะให้ผมเริ่มหรือจะให้ผมหยุด” เขาทำเสียงดู แต่ใน
ใจอ้อนวอนให้เธอยอมเริ่มเสียที

รอนานกว่าที่อจลต้องการกว่าพิชามลจะยอมพยักหน้า แต่เธอ
ยังคงนั่งกอดเขายู่กับพื้นจนเขายากจะหิ้วตัวเธอขึ้นแล้วเขวี้ยงไป
บนเตียง ทว่ามันดูโหดไป เขาเลยได้แต่สั่งเสียงเข้ม

“ลุกขึ้น!” พระเอกสายโหดอาจจะมีต้นกำเนิดมาจากอารมณ์
หื่นไร้หนทางระบายก็เป็นได้

“ไม่! ลุกขึ้นคุณก็เห็นฉันทโปสิ” ตึกต่าปึกลูกเถียงจากระดับเข่า
หาว่าไม่ว่าจากมุมสูง เขาเห็นหมดว่าอกกับสะโพกของเธอใหญ่แค่ไหน
ส่วนพุงที่เธอกังวลไม่ได้มีผลต่ออาการล้มหรือลุกของเขาเลย

“คุณเป็นคนยื่นข้อเสนอนี้ให้ผมเองนะ” อจลทบทวนความจำ
แต่พิชามลเบะปากใส่

ชายหนุ่มอยากจะหันหลังเดินหนี ปล่อยคนสติไม่ดีอยู่ตามลำพัง
แต่ความกลมกลิ้งของพิชามลตรึงสายตาเขาเอาไว้ ผมและผิวเปียกชื้น

หยดน้ำหลังการสละผมหยดลงมาตามไหล่และแผ่นหลัง อจลมองตามหยดใสๆ กำลังลงไปตามผิวเนียน มันค้างอย่างเหมาะสมยามหยุดบนสะพานงามอน เขาก็เบียดชิดอกทำให้ส่วนนั้นดูนูนขึ้นไปอีก หลังจากถอนใจ เขาก็พร้อมจะยอมอ่อนข้อ

“ก็ได้ ผมจะไม่ให้คุณเสียเปรียบ” อจลประกาศ และไม่รอให้พิชามลถามว่าเขาหมายความว่าอย่างไรก็ลงมือปลดเปลื้องเสื้อผ้าออกจากตัว

การรู้จักกับเธอพลอยทำให้เขากลายเป็นคนบ้าๆ บอๆ ตามไปด้วย อจลคนเดิมใช้เซลล์สมองคิดก่อนทำ แต่อจลคนใหม่ในห้องนอนของพิชามลถึงเสียโง่ไปตามด้วยเสื้อกั๊กพันจากลำตัวท่อนบน ปลดเข็มขัด รูดชิปกางเกง เลื่อนทั้งหมดลงไปกองกับพื้น หลังจากสะบัดมันไปไกลๆ ด้วยปลายเท้า เขาก็ต่อรองกับเธอก็

“อยากดูไหม”

สายตาของอจลบอกว่าให้ลุกขึ้นมาถอดปรากรชิ้นสุดท้ายออกจากตัวเขา สายตาพิชามลลึกลับ แต่เมื่อเอื้อมมาหาแบบไม่ทันคิด เขาถอยหลังหนีหนึ่งก้าว เพิ่มระยะห่างที่ทำให้เธอไม่อาจเอื้อมถึงหากไม่ลุกขึ้นจากพื้น หญิงสาวเปลี่ยนจากเบะปากเป็นทำปากย่นด้วยความหงุดหงิด แต่ท้ายที่สุดเธอก็ทำเสียง “ฮึ” แล้วลุกพรวดขึ้นมายืน ยกมือเท้าเอว ทำท่าเหมือนพร้อมจะเผชิญกับทุกสิ่งด้วยความกล้าหาญขัดกับแก้มแดงก่ำ

“ฉันทบปี คุณก็ควรจะทำปี เราจะได้เสมอกัน”

เป็นครั้งแรกนับจากอายุสิบสี่ที่อจลหัวเราะด้วยอารมณ์ซัดเซปนจนใจเพราะตกอยู่ภายใต้ความต้องการที่เขาไม่อาจขัดขืน เขาถอดกางเกงขึ้นในออกแล้วเท้าเอวเลียนแบบท่าทางของพิชามล ปล่อยให้เธอใช้สายตาสำรวจเขาได้อย่างเต็มที่ แน่ใจว่าแก้มของตนต้องขึ้นสีแดงแข่งกับเธอ

“ใหญ่จัง” เธอพิมพ์ขณะจ้องเขม็งด้วยสายตาตื่นตะลึง
เขาเกือบจะหลุดปากขอบคุณที่เธอเอ่ยชม แต่เปลี่ยนเป็นดึงแขน
เธอไปหาเตียงที่คอยอยู่ยาวนานแทน

พิชามลกระตุกมือเหมือนจะดึงออก แล้วเปลี่ยนใจเป็นฝ่ายดึง
ให้อัจฉนึ่งลงบนเตียง ชายหนุ่มค่อนข้างมั่นใจในความอดทนของตน
จึงทิ้งตัวลงนอน ปล่อยให้ตาของเธอสำรวจเรือนร่างเขา ระหว่างนั้น
ก็อาศัยจังหวะที่เธอเอนตัวเข้าใกล้ใช้มือทำความคุ้นเคยกับผิวของเธอ
บ้าง ทั้งที่ปลายนิ้วของเขาแทบจะควบคุมอาการคันที่เกิดจากความ
ต้องการเอาไว้ไม่ไหว เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขา รู้จักคำว่ากระหายหิว
แล้วทางเดียวที่จะบรรเทาได้ก็คือการครอบครองเธอ

เพื่อให้ครั้งแรกของพิชามลเลวร้ายเกินไป อัจฉนึ่งพยายาม
สงบอารมณ์ด้วยการนับหนึ่งถึงสิบเป็นภาษาอิตาเลียนใจ

ผ่านไปไม่ถึงนาที นับได้แค่เลขหก ชายหนุ่มก็ไม่แน่ใจว่าหญิง
สาวจะใช้เวลานานเท่าไรในการสำรวจ แต่เขาแน่ใจว่าไม่อาจทนรอ
ต่อไปไหว จากที่คิดจะเป็นฝ่ายนอนเฉยๆ ทรมานความอยากรู้ อยาก
เห็นของพิชามล อัจฉนึ่งค้นพบว่านั่นเป็นการทรมานความต้องการของ
ตัวเอง เขากระตุกต้นแขนของเธอให้เธอนอนลง พลิกกลับเป็นฝ่าย
ควบคุมสถานการณ์ให้ดำเนินไปไวขึ้น

ริมฝีปากของเขาแตะลงบนแก้มของเธอใกล้ๆ กับลักยิ้ม และคัน
พบสัมผัสนุ่มแดงที่ทำให้เขาเกิดอารมณ์อยากจะกัดมันเบาๆ แต่นั่นรอ
เอาไว้ทีหลังได้ เขาจะเลยจากปากสีแดงจิ้มลิ้มอย่างจงใจ เพราะนั่น
มันแสดงถึงความใกล้ชิดเกินไปจนเขาไม่กล้าเสี่ยง จากนั้นก็เปลี่ยนมา
เป็นชอกคอ อดเข้าไปได้ทั้งที่ไม่เต็มใจกับการหกดอกหนีของเธอ แต่ต่อ
จากนั้นก็พบว่าสองแขนของเธอทอดอกตัวเองแน่น

“เอามือออกครี๊ป”

เธอตอบรับคำสั่งของเขาด้วยการส่ายหน้า ทว่าอัจฉนึ่งก็คาดเอา

ไว้แล้วว่าพิชามลต้องทำแบบนี้ ขณะบอกเขาจึงเอื้อมมือไปดึงสองมือของเธอแยกออกจากกัน ข้อมือของเซฟแข็งกว่านักเขียนเยอะ ต่อให้เธอขัดขึ้นด้วยความเขินอาย เขาก็ยังดึงมือทั้งคู่ของเธอไปวางแนบข้างๆ ปาได้สำเร็จ ส่งผลให้ทรวงอกคู่ที่งดงามที่สุดที่เขาเคยเห็นพุ่งเด่นออกมาด้านหน้า

“ผมบอกแล้วว่าหุ่นของคุณทำให้ผู้ชายทุกคนเกิดอารมณ์” กล่าวจบอจลก็ก้มหน้าลงไปสำรวจส่วนที่ทำให้เขาเกิดอารมณ์มากที่สุดในตัวพิชามล ยิ่งเธอบิดตัวหนีมากเท่าไร ปลายยอดสีชมพูก็ยิ่งเหมือนเรียกเขาเข้าไปหามากขึ้นเท่านั้น

ชายหนุ่มต่อต้านแรงดึงดูดระหว่างเขากับทรวงอกของหญิงสาวไม่ไหว เขาจูบมันเบาๆ หนึ่งที พอเธอสะดุ้ง เขาก็จูบแรงขึ้นตามด้วยโลมเลีย ทำให้ร่างที่อยู่ด้านใต้เกร็งไปจนตัวแข็ง ซึ่งเป็นเรื่องดีเพราะช่วยให้เขาปล่อยมือทั้งสองข้างมาร่วมกันดูแลทรวงอกของเธอได้อย่างเต็มที่

เขาขยับมานั่งคร่อมเหนือร่างของเธอ โดยทิ้งน้ำหนักลงไปบนพุง แล้ววางมือไปบนทรวงอกคู่ที่ทั้งอวบทั้งนุ่ม และน่าสัมผัสที่สุดเท่าที่เขาเคยเจอ เขาก็ลงดูดติ่มทีละข้าง หูได้ยินเสียงกระท่อนกระแท่นแปลความหมายไม่ได้จากปากของเธอ ซึ่งกระตุ้นให้เขาเลื่อนตัวลงไปช้าๆ มือข้างหนึ่งยังอยู่บนอก แต่มืออีกข้างและปากไปถึงหน้าท้องซึ่งเป็นจุดที่พิชามลแสดงออกมาแล้วว่าไม่ต้องการให้เขาเห็น อจลพบว่ามันน่าสัมผัสไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าด้านบน ถึงตรงนี้เขาไม่อาจสะกดอารมณ์อยากกัดเอาไว้ไหวจึงจับลงไปเบาๆ ทำให้เธอดิ้นหนีอีกรอบ เขาเลยไถลลงไปสู่จุดที่ต่ำกว่าอย่างง่ายดาย แต่มันยุ่งยากตอนที่เธอเอามือมาปิดไว้

อจลเงยหน้าขึ้นไปพบว่าพิชามลกำลังส่ายหน้าอีกๆ เขามองกศิระะบอกด้วยท่าทางให้เธอเอามือออก แต่เธอยังส่ายหน้าไม่หยุด เขา

เลยเลือกใช้กำลังดึงมือทั้งสองของเธอออก แล้วก้มลงไปตรงจุดนั้น
ก่อนจะชะงักเพราะคำถามที่เกินกว่าเขาจะคาดคิด

“มะ...เหมือนปลาเค็มหรือเปล่า”

อาจต้องใช้ความสามารถของทุกเซลล์สมองค้นหาคำตอบของ
คำถามไร้ที่มาของพิชามล

“ไม่ กลิ่นไม่เหมือนปลาเค็มหรอก”

เพื่อยืนยันคำพูดของตน อาจค่อยๆ จูบลงไปเบาๆ แล้วก็ไม้อาจ
รังมือพิชามลเอาไว้ได้ เขานึกว่าเธอจะยกมือมาปิด หรืออาจจะทาบเขา
ลึกที เลยเงยหน้าเตรียมตัวรับ พบว่าเธอใช้สองมือปิดปากตัวเองแน่น
ซึ่งเขาเดาเอาเองว่าเป็นการอนุญาตให้เขาลงมือต่อ

ชายหนุ่มเลื่อนตัวลงมานั่งคุกเข่าบนฟูกพร้อมกับแยกขาของ
หญิงสาวออก เพื่อเพิ่มพื้นที่ให้เขานั่งได้ถนัด ขณะเดียวกันก็จะได้จูโจม
เป้าหมายได้อย่างเต็มที่ นอกจากการนอนตัวเกร็งแล้วเขาไม่พบ
อุปสรรคอื่น แต่เพื่อความไม่ประมาท เขาจึงใช้สองบ่าแทรกกระหว่าง
ต้นขาของเธอเอาไว้ขณะก้มหน้าลงจูบแรงขึ้นและลึกขึ้น

นอกจากเสียงอื้อที่พิชามลเปล่งออกมาตลอดหลังมือที่ปิดปาก
แน่น อาจไม่พบการต่อต้านใดๆ จนเมื่อเขาเพิ่มการสำรวจจากลิ้นเป็น
มือ นวดเฟ้นต้นขา แล้วคืบเข้าไปหาจุดพิเศษที่ริมฝีปากของเขากำลัง
ลิ้มรส ตะเลื้อย ลูบได้ แล้วค่อยๆ สอดแทรก เธอเริ่มพยายามถอย
หนี แต่มือข้างหนึ่งของเขาสอดได้เข้าอ้อมขึ้นไปยึดต้นขาของเธอเอาไว้
ปล่อยยให้สองเท้าของเธอจิกและดันบนผ้าปูเตียงไป

หูของเขาแนบอยู่กับต้นขาของเธอ ประกอบกับเสียงเธอถูกมือ
ตนเองปิดกั้นเอาไว้ เขาจึงไม่อาจประเมินได้ว่าเธอรู้สึกเช่นไร ทว่าอาจ
พร้อมจะใช้ประสบการณ์ทั้งหมดมอบความวาบวามให้แก่พิชามล
ลิ้นของเขาโลมเลีย นิ้วชี้ขวาสอดซ้าๆ เข้าไป ในขณะที่นิ้วโป้งป้ายบัต
เหนือปมเนื้อด้านบน สัมผัสถึงการสั่นไหวตื่นตัวกับความชื้นที่เพิ่มขึ้น

เรื่อย ๆ ทำให้เขาตัดสินใจเพิ่มนิ้วกลางเข้าไป เลื่อนเข้า ดึงออก ขณะ
ที่ริมฝีปากขยับไปมา มุ่มมวมรวมความหฤหรรษ์เบา ๆ การบีบรัดรอบนิ้ว
มือกับร่างที่แอ่นโค้งขึ้นบอกว่าเธอได้สัมผัสความสุขแล้ว และนี่เป็น
เวลาที่เขาควรจะรุกคืบเต็มกำลัง

อจลเกือบจะเข้าไปในกายของพิชามลอยู่แล้ว แต่นึกขึ้นได้ว่า
เขายังไม่ได้ป้องกันเธอจากความเสี่ยงเลย ชายหนุ่มสับสนหยาบคายในใจ
ขณะพุ่งไปที่หัวเตียงด้วยความเร็วที่น่าเหลือเชื่อ เพื่อจะคว้าถุงยาง
อนามัยชิ้นหนึ่งติดมือมา เขาแกะห่อฟอยล์ด้วยมือสั่นเทาจากความ
ต้องการ หลังจากหุ้มห่อตัวเองเสร็จ เขาก็ไม่รอให้เธอตั้งตัว จ่อความ
กร้าวแกร่งลงไป ใช้มือหนึ่งแยกต้นขาของเธอออก ขณะที่อีกมือ
พยายามประคับประคองตัวตนเข้าไปอย่างช้า ๆ ทว่าไม่ผ่อนปรน

หนทางช่างคับแคบและรัดรั้ง เขาไม่แน่ใจว่าจะไปได้ตลอดรอด
ฝั่ง วินาทีนั้นอจลสบตาเข้ากับพิชามล เขาเห็นความเจ็บ ความตกใจ
และอื่นๆ อีกมากมาย ชายหนุ่มคิดว่าแทนที่จะเจ็บนานควรทำให้จบ
ในคราวเดียว แต่ก่อนหน้านั้นควรจะบอกเธอก่อน เขาจะขยับปาก
ขอโทษ แต่หญิงสาวไม่เปิดโอกาสให้หัวสมองของเขากลับกรองคำพูด
สำเร็จ เพราะสองแขนที่ควรผลัดเขาออกดันสวมกอดเขาแน่น เป็น
จังหวะเดียวกับที่เขากำลังดันเธอไปด้านหลัง ผลก็คือเขาถลันไปสุดตัว
ในคราวเดียว แล้วก็หกล้มหลายอยู่ตรงนั้น

เลือดร้อนๆ ค่อยๆ ไหลออกจากระบบประสาท สติค่อยๆ คืบ
คลานกลับมา อจลนึกถึงคำว่า ‘ลุ่มปากอ่าว’ ซึ่งหยาบคายมากสำหรับ
ชายทุกคน แต่พอลืมหันตามองเห็นใบหน้าปิดบังด้วยความเจ็บของเธอ
เขาก็กลืนถ้อยคำคำหยาบที่เขาทำให้เขาผิดแผนลงไป

“ขอโทษครับ” ในสถานการณ์นี้เขาจะพูดอะไรได้อีก ยั้งดีที่เธอ
ไม่ได้พูดอะไรออกมา ทำให้เขาค่อยๆ ถอนตัวออกมาช้าๆ ด้วยความ
ทุลักทุเลเล็กน้อย เนื่องจากต้องระมัดระวังไม่ให้เธอเจ็บมากกว่าเดิม

“เฮายังไงดีคะ”

พิชามลสูญหายใจลึก ยกมือขึ้นกอดอกถามด้วยท่าที่งุนงงจนน่า
สงสัย ระหว่างนั้นเธอก็กำจัดถุงยางออกจากตัวพร้อมกับตั้งสติไป
ด้วย แต่ยังไงก็ตาม มีเพียงคำตอบเดียว เขาเลยจ้องหน้าเธออย่าง
จริงจังก่อนกล่าว

“ถ้าครั้งแรกผิดพลาด ก็ต้องรีบแก้ตัวสิครับ”